

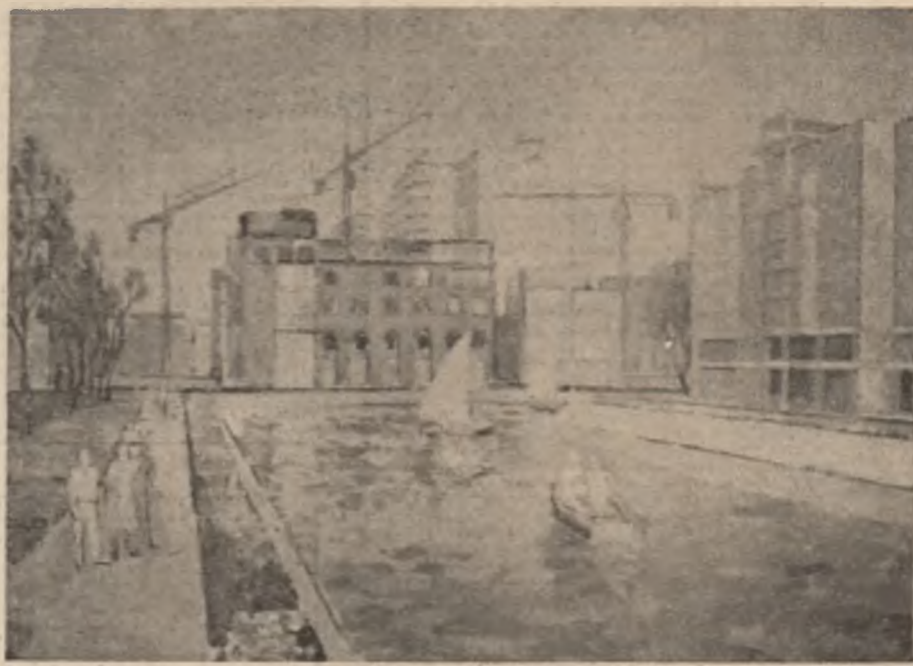
Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Prezent și perspective

Vitorul, așa cum ni-l conștientizăm, este o construcție de lucru, ferită și înnoită, proprie mersului mai departe, așa cum s-a hotărât și a devenit spiritul unanim al Congresului, voiața unanimă a țării, precumpănind azi și consacrând eforturi la care numitor este un gând și mal pumitor de viitor. Timpul este al faptelor, al îndeplinirii a tot ceea ce ne-am propus, pentru a pune o bază sigură gândirii active și călăuzitoare în toate domeniile de activitate. Același timp este al faptelor, al îndeplinirii a tot ceea ce ne-am propus, pentru a pune o bază sigură gândirii active și călăuzitoare în toate domeniile de activitate. Același timp este al faptelor, al îndeplinirii a tot ceea ce ne-am propus, pentru a pune o bază sigură gândirii active și călăuzitoare în toate domeniile de activitate.

E. Anitei: „Construcții noi în București”

neindolelnic, acea stare de lucru, ferită și înnoită, proprie mersului mai departe, așa cum s-a hotărât și a devenit spiritul unanim al Congresului, voiața unanimă a țării, precumpănind azi și consacrând eforturi la care numitor este un gând și mal pumitor de viitor. Timpul este al faptelor, al îndeplinirii a tot ceea ce ne-am propus, pentru a pune o bază sigură gândirii active și călăuzitoare în toate domeniile de activitate. Același timp este al faptelor, al îndeplinirii a tot ceea ce ne-am propus, pentru a pune o bază sigură gândirii active și călăuzitoare în toate domeniile de activitate.

S-a străbătut un drum lung și eroic, o adevărată epopee a prefacerii revoluționare care au schimbat din temelii înfățișarea țării, s-a înaintat mult pe calea construcției socialiste. Ceea ce a conferit și conferă partidului nostru forța de a aborda cu încredere și curaj viitorul este tocmai capacitatea sa de a se situa în miezul problemelor realității și de a se ridica din analiza și conștientizarea, prin conștientizare, prin griji, prin devotament și abnegație, întreaga viziune asupra lumii de azi și de mâine, întregul edificiu politic, moral și social care înălțăm și spre care mobilizează toate energiile țării, întregul ei potențial creator. Realegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în supremă funcție de secretar general al partidului reprezintă garanția sigură a înaintării României pe drumul socialismului și comunismului, spre viitorul ale cărui temelii au crescut și cresc necetec. Și-a arătat și își arată piscurile acest viitor, este gândul și fapta noastră de mai bine, el este chemarea a tot ce-i mai bun și mai frumos în noi, el are gravitația unui act în permanentă făuritor.

CENTENAR

Creangă și conștiința națională

am relevat, în altă parte, înalta conștiință estică a lui Ion Creangă, revoluția antifanatică a lui Tudor Vladimirescu. Conștiința națională înseamnă revelația unei averi extraordinare în propria ta, casă (etnie). Pașoptiștii au descoperit-o în contact cu alte civilizații, dezvăluindu-ne parca misterul cunoscutei parabole a rabinului Elsik, fiul lui Jekel, având echivalent în mitul autohton al călătoriei inițiatice a lui Zamolxe.

Conștiința națională apare prin personalitățile nutritive de civilizația și cultura de tip major (în termenii lui L. Blaga) și se cristalizează în jurul unei idei cu forță mesianică, determinând — din interior — destinul unui popor, cum arată Eminescu. Conștiința națională marchează intrarea în istorie a etniei, la toate nivelele culturale și civilizate. Sporadică până la începutul secolului al XIX-lea, nutriră doar conștientă

Continuare în pag. a 7-a

Theodor Codreanu

ANUL LITERAR 1989 Configurații și accente noi

Oriș an literar, indiferent de cât este de bogat în titluri, de cât de valoros sunt unele din scrierile lui, are o configurație anume, care-l leagă sau detachează de cel precedent. Este totuna cu fel dinainte și totuși independent. Unitățile calendaristice, transformate în perioade administrative, își au și ele efectul lor asupra rezultatelor finale.

Anul 1989 a stat sub semnul lui Eminescu. Cel o sută de ani trecuți de la moartea lui au fost un prilej de retrospectivă. Dacă cel mai pretios pe care editurile l-au oferit cititorilor a fost ediția Nicolae Ceaușescu a acestor două volume, programul și Raportul Comitetului Central cu privire la activitatea partidului în deceniul următor. Programul este cunoscut. Desigur, ne așteptăm a muncă foarte intensă pentru a stabili cele mai bune măsuri în vederea îndeplinirii lui. În esență, cuvintarea secretarului general al partidului se referă la stilul și metodele de muncă, la permanența nevoii de perfecționare a acestora, în strânsă legătură cu viața, cu cerințele realității, se referă la gradul tot mai înalt de responsabilitate care trebuie să ca rezistență activității din fiecare domeniu, conducerea, organizarea și desfășurarea în condiții de maximă eficiență a muncii din toate sectoarele. Constituie toate acestea un semn holozic al mersului mai departe, un indicu al acelei noi călătorii a muncii și vieții în răstăruirea cărora un loc deosebit îl are însăși calitatea conducerii. Forța și capacitatea de previziune, spiritul analitic profund, întemeierea pe argumente concrete ale realității și ale evoluției acesteia fac parte din știința conducerii și sunt determinate în procesul înfăptuirii politice a partidului și statului. Pentru că, așa cum preciza secretarul general al partidului în cuvintarea rostită la încheierea lucrărilor marilor forumuri comuniste, această muncă, care înțelegea legile obiective, cunoșterea realităților și forțelor societății noastre. Dar oricât de juste ar fi hotărârile, ele sînt numai începutul. Pentru ca ele să prindă viață este necesar să acționăm, în toate domeniile, cu întreaga răspundere pentru realizarea lor.

Lucaefărul

POEZIA LUPTEI CU INERTIA

In pagina a 3-a

M. Ungheanu

GENERATIA LUPTI CU INERTIA

DOUA MITURI NECESARE

„A venit din nou toamna și în gânduri tresare un braț cu steag fluturînd deasupra luptii împotriva inertiilor”.

NICHITA STANESCU

fiecare epocă de generație a formelor și de luare în posesie poetică a universului și-a instaurat, după chipul și asemănarea ei, un mit al vîrstei artistice. Epocile romantice au ales chipul poetului tânăr, cele clasice au optat pentru portretul artistului la maturitate. Cîrlova, Eminescu și Labiş sînt cei trei poeți „pururea tineri” ai literaturii noastre romantice pline de patos național ori social. Dintre ei, singur Eminescu beneficiază și de portretul clasic al deplinătății creatoare. Cîrlova și Labiş au doar efigiile unor întemeietori zidîți simbolic la temelii unor noi epoci de creație pe care le vestesc prin trăsăturile scrisului lor. Sigilat de tragismului unui destin unic, — pe care l-a străbătut cu ardență clocotitoare și generozitate desepărată a unei premoniții, posedat de voința de-a

Continuare în pag. a 6-a

Alexandru Codescu

Hotărârile Congresului al XIV-lea al Partidului, Chemările tovarășului Nicolae Ceaușescu — Vast program de muncă și gândire comunistă — Tot soarele patriei

In zilele cînd în Capitala patriei se desfășurau lucrările marelui forum al comunistilor români, am primit din satul natal un măr auriu, de-o mărime neobișnuită, cum numai în această toamnă rodnică el mi-a readus în minte copilăria și satul în care m-am născut și-am deslășuit primele miracole ale vieții, foșnetul grîului și porumbului, murmurul undelor Mureșului ce de-atâtea ori îmi umplu auzul în nopți de veghere. Dar mai cu seamă, fructul acesta de toamnă tîrzie a făcut ca la figurat vorbind — să-mi intre în casă conștiința mea dragă, oameni simpli, cu palmele aspre de muncă, din acele locuri unice pentru mine, ale căror chipuri le port permanent în inimă ca pe niște fotografii de preț, nealterate de treptele timpului.

Cu acest prilej, mi-am dat seama încă o dată că o bună parte din ființa mea a rămas în satul natal de Mureș, printre oamenii aceiași harnici și cinștii, de care mă leagă atîtea țira nevăzute. Toate pomele mele aici își au obrișia, tot ceea ce e curat și bun în eu mău aici s-a plămădit. Oricît de citadin am devenit prin înalțarea în vîrstă, memoria locurilor natale mi-e hîrnată spirituală cea mai consistentă. Fără legătura cu ele, creația mea s-ar fi vestit demult, ca un copac lipsit de seva dătătoare de viață. Sînt convins că așa stau lucrurile cu toți creatorii de frumusețe. Dezrădăcinarea dîntre ai tăi, din pămîntul care te-a zămislit, duce învețit la micșorarea talentului. E un adevăr fără tăgăduire acesta! Care mitul lui Anteu — invocat adesea — nu într-o astfel de legătura perenă își are punctul de plecare?

In sufletele noastre, zilnic, pătrunde cu răsunet, aprinzînd focul conștiinței noastre noi, revoluționare, ecoul vibrant al cuvîntului răscălat și ferm, rostit de marele făuror de istorie nouă, cîntecul modernului Român, și mesajul ce conține tot atîtea chemări cîte îndemnăm pot fi cuprinse într-o inimă și într-un suflet de Om, care s-a dăruit și se dăruiește continuu poporului său, destinului luminos și demn al națiunii, al cărui rîu iubit este, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Si totuși ființa noastră, ca un singur om, ca o singură inimă, răspunde cu un mare Prezent la marile chemări de faptă nouă, plămăditoare de destin nou, mai bun, mai plin de împliniri, mai drept și mai luminos ca oricînd. Astfel, răspunde întregul neam românesc, ca întotdeauna, atunci cînd istoria l-a invitat la fapte mari, și munca lui de toate zilele se transformă oră de oră în faptă de glorie, faptă

In zilele cînd în Capitala patriei se desfășurau lucrările marelui forum al comunistilor români, am primit din satul natal un măr auriu, de-o mărime neobișnuită, cum numai în această toamnă rodnică el mi-a readus în minte copilăria și satul în care m-am născut și-am deslășuit primele miracole ale vieții, foșnetul grîului și porumbului, murmurul undelor Mureșului ce de-atâtea ori îmi umplu auzul în nopți de veghere. Dar mai cu seamă, fructul acesta de toamnă tîrzie a făcut ca la figurat vorbind — să-mi intre în casă conștiința mea dragă, oameni simpli, cu palmele aspre de muncă, din acele locuri unice pentru mine, ale căror chipuri le port permanent în inimă ca pe niște fotografii de preț, nealterate de treptele timpului.

Cu acest prilej, mi-am dat seama încă o dată că o bună parte din ființa mea a rămas în satul natal de Mureș, printre oamenii aceiași harnici și cinștii, de care mă leagă atîtea țira nevăzute. Toate pomele mele aici își au obrișia, tot ceea ce e curat și bun în eu mău aici s-a plămădit. Oricît de citadin am devenit prin înalțarea în vîrstă, memoria locurilor natale mi-e hîrnată spirituală cea mai consistentă. Fără legătura cu ele, creația mea s-ar fi vestit demult, ca un copac lipsit de seva dătătoare de viață. Sînt convins că așa stau lucrurile cu toți creatorii de frumusețe. Dezrădăcinarea dîntre ai tăi, din pămîntul care te-a zămislit, duce învețit la micșorarea talentului. E un adevăr fără tăgăduire acesta! Care mitul lui Anteu — invocat adesea — nu într-o astfel de legătura perenă își are punctul de plecare?

In zilele cînd în Capitala patriei se desfășurau lucrările marelui forum al comunistilor români, am primit din satul natal un măr auriu, de-o mărime neobișnuită, cum numai în această toamnă rodnică el mi-a readus în minte copilăria și satul în care m-am născut și-am deslășuit primele miracole ale vieții, foșnetul grîului și porumbului, murmurul undelor Mureșului ce de-atâtea ori îmi umplu auzul în nopți de veghere. Dar mai cu seamă, fructul acesta de toamnă tîrzie a făcut ca la figurat vorbind — să-mi intre în casă conștiința mea dragă, oameni simpli, cu palmele aspre de muncă, din acele locuri unice pentru mine, ale căror chipuri le port permanent în inimă ca pe niște fotografii de preț, nealterate de treptele timpului.

Cu acest prilej, mi-am dat seama încă o dată că o bună parte din ființa mea a rămas în satul natal de Mureș, printre oamenii aceiași harnici și cinștii, de care mă leagă atîtea țira nevăzute. Toate pomele mele aici își au obrișia, tot ceea ce e curat și bun în eu mău aici s-a plămădit. Oricît de citadin am devenit prin înalțarea în vîrstă, memoria locurilor natale mi-e hîrnată spirituală cea mai consistentă. Fără legătura cu ele, creația mea s-ar fi vestit demult, ca un copac lipsit de seva dătătoare de viață. Sînt convins că așa stau lucrurile cu toți creatorii de frumusețe. Dezrădăcinarea dîntre ai tăi, din pămîntul care te-a zămislit, duce învețit la micșorarea talentului. E un adevăr fără tăgăduire acesta! Care mitul lui Anteu — invocat adesea — nu într-o astfel de legătura perenă își are punctul de plecare?

Si totuși ființa noastră, ca un singur om, ca o singură inimă, răspunde cu un mare Prezent la marile chemări de faptă nouă, plămăditoare de destin nou, mai bun, mai plin de împliniri, mai drept și mai luminos ca oricînd. Astfel, răspunde întregul neam românesc, ca întotdeauna, atunci cînd istoria l-a invitat la fapte mari, și munca lui de toate zilele se transformă oră de oră în faptă de glorie, faptă

Continuare în pag. a 6-a

Smaranda Jelescu

EROISMUL COTIDIAN AL MUNCII

In zilele cînd în Capitala patriei se desfășurau lucrările marelui forum al comunistilor români, am primit din satul natal un măr auriu, de-o mărime neobișnuită, cum numai în această toamnă rodnică el mi-a readus în minte copilăria și satul în care m-am născut și-am deslășuit primele miracole ale vieții, foșnetul grîului și porumbului, murmurul undelor Mureșului ce de-atâtea ori îmi umplu auzul în nopți de veghere. Dar mai cu seamă, fructul acesta de toamnă tîrzie a făcut ca la figurat vorbind — să-mi intre în casă conștiința mea dragă, oameni simpli, cu palmele aspre de muncă, din acele locuri unice pentru mine, ale căror chipuri le port permanent în inimă ca pe niște fotografii de preț, nealterate de treptele timpului.

Cu acest prilej, mi-am dat seama încă o dată că o bună parte din ființa mea a rămas în satul natal de Mureș, printre oamenii aceiași harnici și cinștii, de care mă leagă atîtea țira nevăzute. Toate pomele mele aici își au obrișia, tot ceea ce e curat și bun în eu mău aici s-a plămădit. Oricît de citadin am devenit prin înalțarea în vîrstă, memoria locurilor natale mi-e hîrnată spirituală cea mai consistentă. Fără legătura cu ele, creația mea s-ar fi vestit demult, ca un copac lipsit de seva dătătoare de viață. Sînt convins că așa stau lucrurile cu toți creatorii de frumusețe. Dezrădăcinarea dîntre ai tăi, din pămîntul care te-a zămislit, duce învețit la micșorarea talentului. E un adevăr fără tăgăduire acesta! Care mitul lui Anteu — invocat adesea — nu într-o astfel de legătura perenă își are punctul de plecare?

In zilele cînd în Capitala patriei se desfășurau lucrările marelui forum al comunistilor români, am primit din satul natal un măr auriu, de-o mărime neobișnuită, cum numai în această toamnă rodnică el mi-a readus în minte copilăria și satul în care m-am născut și-am deslășuit primele miracole ale vieții, foșnetul grîului și porumbului, murmurul undelor Mureșului ce de-atâtea ori îmi umplu auzul în nopți de veghere. Dar mai cu seamă, fructul acesta de toamnă tîrzie a făcut ca la figurat vorbind — să-mi intre în casă conștiința mea dragă, oameni simpli, cu palmele aspre de muncă, din acele locuri unice pentru mine, ale căror chipuri le port permanent în inimă ca pe niște fotografii de preț, nealterate de treptele timpului.

Cu acest prilej, mi-am dat seama încă o dată că o bună parte din ființa mea a rămas în satul natal de Mureș, printre oamenii aceiași harnici și cinștii, de care mă leagă atîtea țira nevăzute. Toate pomele mele aici își au obrișia, tot ceea ce e curat și bun în eu mău aici s-a plămădit. Oricît de citadin am devenit prin înalțarea în vîrstă, memoria locurilor natale mi-e hîrnată spirituală cea mai consistentă. Fără legătura cu ele, creația mea s-ar fi vestit demult, ca un copac lipsit de seva dătătoare de viață. Sînt convins că așa stau lucrurile cu toți creatorii de frumusețe. Dezrădăcinarea dîntre ai tăi, din pămîntul care te-a zămislit, duce învețit la micșorarea talentului. E un adevăr fără tăgăduire acesta! Care mitul lui Anteu — invocat adesea — nu într-o astfel de legătura perenă își are punctul de plecare?

Si totuși ființa noastră, ca un singur om, ca o singură inimă, răspunde cu un mare Prezent la marile chemări de faptă nouă, plămăditoare de destin nou, mai bun, mai plin de împliniri, mai drept și mai luminos ca oricînd. Astfel, răspunde întregul neam românesc, ca întotdeauna, atunci cînd istoria l-a invitat la fapte mari, și munca lui de toate zilele se transformă oră de oră în faptă de glorie, faptă

In zilele cînd în Capitala patriei se desfășurau lucrările marelui forum al comunistilor români, am primit din satul natal un măr auriu, de-o mărime neobișnuită, cum numai în această toamnă rodnică el mi-a readus în minte copilăria și satul în care m-am născut și-am deslășuit primele miracole ale vieții, foșnetul grîului și porumbului, murmurul undelor Mureșului ce de-atâtea ori îmi umplu auzul în nopți de veghere. Dar mai cu seamă, fructul acesta de toamnă tîrzie a făcut ca la figurat vorbind — să-mi intre în casă conștiința mea dragă, oameni simpli, cu palmele aspre de muncă, din acele locuri unice pentru mine, ale căror chipuri le port permanent în inimă ca pe niște fotografii de preț, nealterate de treptele timpului.

Cu acest prilej, mi-am dat seama încă o dată că o bună parte din ființa mea a rămas în satul natal de Mureș, printre oamenii aceiași harnici și cinștii, de care mă leagă atîtea țira nevăzute. Toate pomele mele aici își au obrișia, tot ceea ce e curat și bun în eu mău aici s-a plămădit. Oricît de citadin am devenit prin înalțarea în vîrstă, memoria locurilor natale mi-e hîrnată spirituală cea mai consistentă. Fără legătura cu ele, creația mea s-ar fi vestit demult, ca un copac lipsit de seva dătătoare de viață. Sînt convins că așa stau lucrurile cu toți creatorii de frumusețe. Dezrădăcinarea dîntre ai tăi, din pămîntul care te-a zămislit, duce învețit la micșorarea talentului. E un adevăr fără tăgăduire acesta! Care mitul lui Anteu — invocat adesea — nu într-o astfel de legătura perenă își are punctul de plecare?

Si totuși ființa noastră, ca un singur om, ca o singură inimă, răspunde cu un mare Prezent la marile chemări de faptă nouă, plămăditoare de destin nou, mai bun, mai plin de împliniri, mai drept și mai luminos ca oricînd. Astfel, răspunde întregul neam românesc, ca întotdeauna, atunci cînd istoria l-a invitat la fapte mari, și munca lui de toate zilele se transformă oră de oră în faptă de glorie, faptă

In zilele cînd în Capitala patriei se desfășurau lucrările marelui forum al comunistilor români, am primit din satul natal un măr auriu, de-o mărime neobișnuită, cum numai în această toamnă rodnică el mi-a readus în minte copilăria și satul în care m-am născut și-am deslășuit primele miracole ale vieții, foșnetul grîului și porumbului, murmurul undelor Mureșului ce de-atâtea ori îmi umplu auzul în nopți de veghere. Dar mai cu seamă, fructul acesta de toamnă tîrzie a făcut ca la figurat vorbind — să-mi intre în casă conștiința mea dragă, oameni simpli, cu palmele aspre de muncă, din acele locuri unice pentru mine, ale căror chipuri le port permanent în inimă ca pe niște fotografii de preț, nealterate de treptele timpului.

Cu acest prilej, mi-am dat seama încă o dată că o bună parte din ființa mea a rămas în satul natal de Mureș, printre oamenii aceiași harnici și cinștii, de care mă leagă atîtea țira nevăzute. Toate pomele mele aici își au obrișia, tot ceea ce e curat și bun în eu mău aici s-a plămădit. Oricît de citadin am devenit prin înalțarea în vîrstă, memoria locurilor natale mi-e hîrnată spirituală cea mai consistentă. Fără legătura cu ele, creația mea s-ar fi vestit demult, ca un copac lipsit de seva dătătoare de viață. Sînt convins că așa stau lucrurile cu toți creatorii de frumusețe. Dezrădăcinarea dîntre ai tăi, din pămîntul care te-a zămislit, duce învețit la micșorarea talentului. E un adevăr fără tăgăduire acesta! Care mitul lui Anteu — invocat adesea — nu într-o astfel de legătura perenă își are punctul de plecare?

Si totuși ființa noastră, ca un singur om, ca o singură inimă, răspunde cu un mare Prezent la marile chemări de faptă nouă, plămăditoare de destin nou, mai bun, mai plin de împliniri, mai drept și mai luminos ca oricînd. Astfel, răspunde întregul neam românesc, ca întotdeauna, atunci cînd istoria l-a invitat la fapte mari, și munca lui de toate zilele se transformă oră de oră în faptă de glorie, faptă

In zilele cînd în Capitala patriei se desfășurau lucrările marelui forum al comunistilor români, am primit din satul natal un măr auriu, de-o mărime neobișnuită, cum numai în această toamnă rodnică el mi-a readus în minte copilăria și satul în care m-am născut și-am deslășuit primele miracole ale vieții, foșnetul grîului și porumbului, murmurul undelor Mureșului ce de-atâtea ori îmi umplu auzul în nopți de veghere. Dar mai cu seamă, fructul acesta de toamnă tîrzie a făcut ca la figurat vorbind — să-mi intre în casă conștiința mea dragă, oameni simpli, cu palmele aspre de muncă, din acele locuri unice pentru mine, ale căror chipuri le port permanent în inimă ca pe niște fotografii de preț, nealterate de treptele timpului.

Cu acest prilej, mi-am dat seama încă o dată că o bună parte din ființa mea a rămas în satul natal de Mureș, printre oamenii aceiași harnici și cinștii, de care mă leagă atîtea țira nevăzute. Toate pomele mele aici își au obrișia, tot ceea ce e curat și bun în eu mău aici s-a plămădit. Oricît de citadin am devenit prin înalțarea în vîrstă, memoria locurilor natale mi-e hîrnată spirituală cea mai consistentă. Fără legătura cu ele, creația mea s-ar fi vestit demult, ca un copac lipsit de seva dătătoare de viață. Sînt convins că așa stau lucrurile cu toți creatorii de frumusețe. Dezrădăcinarea dîntre ai tăi, din pămîntul care te-a zămislit, duce învețit la micșorarea talentului. E un adevăr fără tăgăduire acesta! Care mitul lui Anteu — invocat adesea — nu într-o astfel de legătura perenă își are punctul de plecare?

Si totuși ființa noastră, ca un singur om, ca o singură inimă, răspunde cu un mare Prezent la marile chemări de faptă nouă, plămăditoare de destin nou, mai bun, mai plin de împliniri, mai drept și mai luminos ca oricînd. Astfel, răspunde întregul neam românesc, ca întotdeauna, atunci cînd istoria l-a invitat la fapte mari, și munca lui de toate zilele se transformă oră de oră în faptă de glorie, faptă

Continuare în pag. a 7-a

Horvath Dezeriu

COLOANA INFINITĂ

de departe, înconjurată de lume frumoasă așezată în desene colorate, urmărind linia elegantă sinuoasă a rondurilor de flori care o înconjoară de departe, pentru că lumea mea și înălțimea monumentală cereau perspectivă. „Coloana fără efrîși” a sculptorului român Constantin Brăncuși, plasată la marginea orașului Tirgu-Jiu, pe o cîmpie plată, care cere și rimează verticală, de departe va să zică, privită în perspectivă, ea, Coloana, s-a jvit ca o bucurie înaltă și semeală și desigur o vedeam prima dată în viață, am privit-o zîmbind, bineînțeles că o cunoșteam din atîtea surse de imagini reroduse, cu care semăna destul de bine. Era ceva în plus, (chiar de atunci, de la prima ochire) acest sentiment de libertate interioară, de bucurie. Ea, așa, proiectată pe cer, ilumina frumusețe dimineții și toamnei cu înălțime ei smelțitoare — asta da, a fost o surpriză, chiar așa, în perspectivă și înconjurată de mil de oameni e foarte înaltă — și ocrotia gălăgia mu-

In zilele cînd în Capitala patriei se desfășurau lucrările marelui forum al comunistilor români, am primit din satul natal un măr auriu, de-o mărime neobișnuită, cum numai în această toamnă rodnică el mi-a readus în minte copilăria și satul în care m-am născut și-am deslășuit primele miracole ale vieții, foșnetul grîului și porumbului, murmurul undelor Mureșului ce de-atâtea ori îmi umplu auzul în nopți de veghere. Dar mai cu seamă, fructul acesta de toamnă tîrzie a făcut ca la figurat vorbind — să-mi intre în casă conștiința mea dragă, oameni simpli, cu palmele aspre de muncă, din acele locuri unice pentru mine, ale căror chipuri le port permanent în inimă ca pe niște fotografii de preț, nealterate de treptele timpului.

Cu acest prilej, mi-am dat seama încă o dată că o bună parte din ființa mea a rămas în satul natal de Mureș, printre oamenii aceiași harnici și cinștii, de care mă leagă atîtea țira nevăzute. Toate pomele mele aici își au obrișia, tot ceea ce e curat și bun în eu mău aici s-a plămădit. Oricît de citadin am devenit prin înalțarea în vîrstă, memoria locurilor natale mi-e hîrnată spirituală cea mai consistentă. Fără legătura cu ele, creația mea s-ar fi vestit demult, ca un copac lipsit de seva dătătoare de viață. Sînt convins că așa stau lucrurile cu toți creatorii de frumusețe. Dezrădăcinarea dîntre ai tăi, din pămîntul care te-a zămislit, duce învețit la micșorarea talentului. E un adevăr fără tăgăduire acesta! Care mitul lui Anteu — invocat adesea — nu într-o astfel de legătura perenă își are punctul de plecare?

In zilele cînd în Capitala patriei se desfășurau lucrările marelui forum al comunistilor români, am primit din satul natal un măr auriu, de-o mărime neobișnuită, cum numai în această toamnă rodnică el mi-a readus în minte copilăria și satul în care m-am născut și-am deslășuit primele miracole ale vieții, foșnetul grîului și porumbului, murmurul undelor Mureșului ce de-atâtea ori îmi umplu auzul în nopți de veghere. Dar mai cu seamă, fructul acesta de toamnă tîrzie a făcut ca la figurat vorbind — să-mi intre în casă conștiința mea dragă, oameni simpli, cu palmele aspre de muncă, din acele locuri unice pentru mine, ale căror chipuri le port permanent în inimă ca pe niște fotografii de preț, nealterate de treptele timpului.

Cu acest prilej, mi-am dat seama încă o dată că o bună parte din ființa mea a rămas în satul natal de Mureș, printre oamenii aceiași harnici și cinștii, de care mă leagă atîtea țira nevăzute. Toate pomele mele aici își au obrișia, tot ceea ce e curat și bun în eu mău aici s-a plămădit. Oricît de citadin am devenit prin înalțarea în vîrstă, memoria locurilor natale mi-e hîrnată spirituală cea mai consistentă. Fără legătura cu ele, creația mea s-ar fi vestit demult, ca un copac lipsit de seva dătătoare de viață. Sînt convins că așa stau lucrurile cu toți creatorii de frumusețe. Dezrădăcinarea dîntre ai tăi, din pămîntul care te-a zămislit, duce învețit la micșorarea talentului. E un adevăr fără tăgăduire acesta! Care mitul lui Anteu — invocat adesea — nu într-o astfel de legătura perenă își are punctul de plecare?

Si totuși ființa noastră, ca un singur om, ca o singură inimă, răspunde cu un mare Prezent la marile chemări de faptă nouă, plămăditoare de destin nou, mai bun, mai plin de împliniri, mai drept și mai luminos ca oricînd. Astfel, răspunde întregul neam românesc, ca întotdeauna, atunci cînd istoria l-a invitat la fapte mari, și munca lui de toate zilele se transformă oră de oră în faptă de glorie, faptă

In zilele cînd în Capitala patriei se desfășurau lucrările marelui forum al comunistilor români, am primit din satul natal un măr auriu, de-o mărime neobișnuită, cum numai în această toamnă rodnică el mi-a readus în minte copilăria și satul în care m-am născut și-am deslășuit primele miracole ale vieții, foșnetul grîului și porumbului, murmurul undelor Mureșului ce de-atâtea ori îmi umplu auzul în nopți de veghere. Dar mai cu seamă, fructul acesta de toamnă tîrzie a făcut ca la figurat vorbind — să-mi intre în casă conștiința mea dragă, oameni simpli, cu palmele aspre de muncă, din acele locuri unice pentru mine, ale căror chipuri le port permanent în inimă ca pe niște fotografii de preț, nealterate de treptele timpului.

Cu acest prilej, mi-am dat seama încă o dată că o bună parte din ființa mea a rămas în satul natal de Mureș, printre oamenii aceiași harnici și cinștii, de care mă leagă atîtea țira nevăzute. Toate pomele mele aici își au obrișia, tot ceea ce e curat și bun în eu mău aici s-a plămădit. Oricît de citadin am devenit prin înalțarea în vîrstă, memoria locurilor natale mi-e hîrnată spirituală cea mai consistentă. Fără legătura cu ele, creația mea s-ar fi vestit demult, ca un copac lipsit de seva dătătoare de viață. Sînt convins că așa stau lucrurile cu toți creatorii de frumusețe. Dezrădăcinarea dîntre ai tăi, din pămîntul care te-a zămislit, duce învețit la micșorarea talentului. E un adevăr fără tăgăduire acesta! Care mitul lui Anteu — invocat adesea — nu într-o astfel de legătura perenă își are punctul de plecare?

Si totuși ființa noastră, ca un singur om, ca o singură inimă, răspunde cu un mare Prezent la marile chemări de faptă nouă, plămăditoare de destin nou, mai bun, mai plin de împliniri, mai drept și mai luminos ca oricînd. Astfel, răspunde întregul neam românesc, ca întotdeauna, atunci cînd istoria l-a invitat la fapte mari, și munca lui de toate zilele se transformă oră de oră în faptă de glorie, faptă

In zilele cî

CRONICA LITERARA

PETRE SĂLCUDEANU:

«Ochiul și marea»

Printr-un episod liminar și câteva personaje (Stamate, geologul, Gavra, Ghedeon și chiar protagoniștii Ionas Aron) Petre Sălcudeanu continuă, în noul său roman, *Ochiul și marea*, Editura Cartea Românească, 1988), firul epic al *Bibliotecii din Alexandria* (1988), cartea cu care reușise o spectaculoasă, căci puțin așteptată, desprindere de mediocritatea onorabilă a volumelor sale anterioare. În *Ochiul și marea* ne aflăm, desigur, într-un alt timp românesc, mai apropiat de prezentul imediat și așezat după cel din *Biblioteca din Alexandria*. Aron, fiul lui Petre Curta din romanul anterior, este acum inginerul hidroenergetician Ionas Aron care face parte din echipa de întreprindere a unui mare baraj, situat într-un loc izolat, cu oameni puțini, cu întinzi relatăii complicate și enigmatice. Ionas este un individ fără trecut (de fapt, fără memoria trecutului) preocupat exclusiv — pină la un moment dat — de problemele marelui baraj, operă monumentală a inginerului Stavropol, un soi de tutore și părinte spiritual al mai timpului său coleg, Năneluța, arborescentă, cu multe episoade colaterale, adevărată și interesantă planșă realistă cu cel simbolic, integrând mituri biblice și pagine (mitul lui Ionas, mitul lui Manole) următoare, în esență, procesul complicat prin care Ionas își redobândește memoria, recuperând astfel un trecut pe care ceilalți, din divoarea motivație, îl dăseseră definitiv îngropat. În plan simbolic, betonul barajului este uitarea impusă și autolimpă, destinată să anihileze conștiința. Dar Ionas descoperă în monolitul de beton o fisură, despre care crede că s-ar afla dăruirea lui Ionas sturion (ochiul biblic), închis în locul de acumulare și călătoriu și o țesătură mare. Fisura în beton este, cum sugerează desfășurarea evenimentelor, și o fisură în uitare. Trecutul nu poate fi anulat, iar vinovățiile trebuie ispășite. Stimulat de iubirea Adeladei Jigău (o cunoștință întâmplătoare din una dintre rarele lesuri ale personajului în orașul din cimpie) Ionas își redobândește, o face, însă, cu prețul propriei sale vieți. Va afla, împreună cu cititorul, la capătul întortocheatelor intrigi politice, că a participat, fără să știe, la uciderea tatălui său (personajul din episodul liminar despre care vorbim)

al cărui corp, împreună cu caietele de însemnări (memoria remanentă) este îngropat în betonul barajului, la locul unde s-a produs furtuna. Ionas își ispășește vina, înghițit, simbolice, de monumentul baraj. Îi urmează (din devoțiune? predestinat? — lucrurile nu sînt deloc clare, iar motivele psihologice aproape absente) Adelaida. Sacrificiul ei trimite, în plan simbolic, la semnificația morții Anei lui Manole. Acestea nu sînt însă, în chip direct sau indirect, singurele victime ale colapsului de beton: moare (se sinucide?) inginerul Stavropol, care la rîndul său, își sacrificase pe — să zic așa — altul datoriilor, marea iubire (misterioasă femeie în alb); moare Bulat, un fel de concurent al lui Stavropol la gloria profesională; moare, în urma unui cutremur, geologul Gavra, deopotrivă, probabil, și pentru că a modificat microclimatul așezării; moare Vugnar, unul dintre ucigașii tatălui lui Ionas; moare Cotoban, probabil fiul călăului Cotoban, din *Biblioteca din Alexandria*. Moare, cum se vede, multă lume în romanul lui Petre Sălcudeanu: Fel de a spune (cu titlul unui celebru roman polițist) că „totu se plătește”. Personajele din *Ochiul și marea* plătesc păcatele din *Biblioteca din Alexandria*. Rămîne Sturionul, care continuă să izbucnească ritmic barajul, forțind sperată ieșire spre mare. Cum s-a observat în alte comentarii critice, tema dominantă a romanului lui Petre Sălcudeanu este tema memoriei. Episcopul și personajele care se subsumează temei, indiferent dacă modalitățile de abordare aparțin realismului sau planului mitico-simbolic, constituie partea rezistentă a romanului, aceea care îi conferă verosimilitate artistică și substanțialitate etico-morală. Nici intriga de factură detectivă, confundă pe aliori și, poate din această cauză, contestată de către unii comentatori, nu mi se pare a fi doar lăptos împotriva. În fond, orice cale către adevăr este bună în măsura în care este autentică și nu conduce către o fundătură.

Or, romanul lui Petre Sălcudeanu este, în esență, drumul complicat, dramatic, cu accente tragice, al unor personaje către adevărurile lor parțiale, care, împreună, alcătuiesc adevărul unei epoci. Recuperîndu-și memoria, Ionas Aron intră în posesia unui timp regăsit, fără de care existența sa devenise lipsită de sens sau,

oricum, trunchiată și, în bună măsură, falsificată. Apoi, Petre Sălcudeanu nu este singurul autor contemporan care procedează astfel. Intriga de tip detectiv este o variantă a unui, să zicem, topos românesc, numit *anchetă*, desorbit de frecvent în proza românească a mijmelor decenii. În plus, această manieră narativă poate da, și în acest caz chiar da, un spor de tensiune și de interes cărții, ceea ce nu trebuie nicicum neglijat dată fiind adresaabilitatea romanului ca gen literar. Altele sînt, asadar, o punctul meu de vedere, motivele pentru care, într-adevăr, *Ochiul și marea* nu reușește să fie un mare roman. În primul rînd, un gust prea marcat al autorului pentru senzațional. De pildă: Bulat pupulează apele lacului de acumulare cu o specie feroce de mici răpitoare, despre care crede că ar putea ucide Sturionul, dar care îl dezvăluie, spectaculos dar nemotivat, pe el însuși: geologul Gavra, prezentat, s-ar părea, inoportun pentru o parte dintre cei din jur, dispăre și el, tot spectaculos, deopotrivă de un... cutremur venit din senin; cuplul Vugnar-Calafat — de altfel construit artificial — moare acoperit de un... clopot, care cade la momentul limită potrivit și apoi se scutură într-un teren mișcător, nelăsînd nici urmă din cei doi răi: Cotoban se convertește spectaculos în discipol al părintelui Ghedeon și moare epuizat în urma loviturilor pe care le administrează cu un ciocan de zece kilograme unuia pietrol extenuat de refracții. Pentru „demonstrarea” sa, autorul are nevoie de acest fel de feluri în care expiază personajele este — cum să zic? — orea demonstrativ. În al doilea, în afara cuplului Vugnar-Calafat, tratat indecis, între caricatură și desen după natură (umană) și a părintelui Ghedeon, exagerat în latura satanică, autorul ratează în cele din urmă a personajului cărții și acordă o mare importanță în trama epică. Este vorba de Adelaida Jigău, voluntara parteneră a lui Ionas Aron. Că un introvertit, cum este Ionas, are nevoie de o astfel de complicitate, care să-l stimuleze în tentativa sa de deschidere către exterior, este de înțeles și bine motivat psihologic în roman. De ce, însă, Adelaida este interesată de tânărul Ionas în așa măsură încît să părăsească orașul și să se clăuseze în acel loc izolat, ba, mai mult, să parcurgă niște experiențe nu tocmai plăcute (cîlinelul lui Stavropol este pe punctul să o amoare, la fel și, extremul și să nu-l abandoneze pe Ionas, chiar cînd înțelege împreună cu cititorul că acesta nu mai are nevoie de ea, este foarte neclar. Dar nu numai atât. Într-o primă etapă a devenirii sale romanice, Adelaida este o prezentă stenică, ușor vulgară, un om cu capul pe umeri, pragmatic, dintre aceia despre care se spune de regulă că sînt cei care vor de viață, așa se va comporta, de altfel, și în microcivilitățile din care face parte. Ionas, funcționând ca un factor de normalitate, într-o lume cel puțin bizară pentru un marior din afară. Cîi timp procedeză astfel (și cîi timp autorul rămîne consecvent cu proiectul inițial de personaj) Adelaida se impune, cititorului, o prezentă memorabilă. Deodată, însă, Adelaida se modifică radical, devine meditativă, enigmatică, tăcută, blazată, își asumă, nu se știe de ce, rolul pe care îl jucase misterioasa „femeie în alb” și, în cele din urmă, se sacrifică simbolic, într-o scenă excepțională, în sine, dar fără legătură cu datele fundamentale și temporale ale personajului. Adelaida Jigău este un personaj compus din două bucăți, „cusute” între ele cu ață albă. Defectele cărții sînt însă remediabile, iar calitățile fac din *Ochiul și marea* un roman care ar merita cu prisosință un efort de rescriere.

Valentin F. Mihăescu

ATITUDINI „LEGENDĂ ȘI ADEVĂR” ÎN GENEALOGIA EMINESCIANĂ

Recent apărută carte a lui Ion Roșu *Legendă și adevăr în biografia lui M. Eminescu* (București: Cartea Românească, 1989) ne dă o idee a ceea ce este o evaluare critică a întregii biografii a marelui poet, fiind proiectată în cîntec volumul, subtitlul *Origine*, este așezat sub semnul unui motto de Perpetuus care încreimăză disprețul pentru adevărul istoric practicat de cei ce acordă credit exagerat legendelor biografice, vîndînd astfel o condamnabilă lipsă de spirit critic. Titlul cărții, motto-ul său, tonul autorului exprimă adevărul de a face ordine într-o biografie în care adevărul este adesea pus în umbră de numeroase legende. De-a lungul acestui prim volum, Ion Roșu expune cu multă conștiințiozitate punctele de vedere exprimate anterior în legătură cu originea familiei Eminovici, căutată în afara spațiului românesc — turcă, bulgară, suedeză, rusească, eminesc — și, în cele din urmă, germană, poloneză, evreiască — precum și în interiorul acestuia — în Bucovina, Macedonia, Dobruța, Transilvania, Maramureș —, în legătură cu strămoșii paterni și cu cei materni ai poetului.

Deși foarte laudabilă și binevenită, intenția de a relua discutata vîdăcinilor genealogice ale lui Eminescu, autorul nu se achiță în mod corespunzător de sarcina asumată. Afirmăția noastră se întemeiază pe constatarea că Ion Roșu nu a întreprins cercetări arhivistice pentru lămurirea multelor probleme genealogice în dezbatere în cartea sa, bazîndu-se exclusiv pe lucrări publicate, ale căror conținuturi le expune pentru a se desolidariza în curînd de ele. Întrebarea este: ce pune în locul întrebărilor respinse? Foarte adesea nimic convîngător, și, mai ales, lipsit de surșii documentar atât de necesar într-o asemenea cercetare. Dacă autorul dorește — și este, pe drept cuvînt, o dorință legitimă — „plăcînd” genealogiei eminesc, trebuie atunci să recomădăm ca el să înlocuiască vechile bucurii cu altele noi...

Astfel, Ion Roșu reia dezbaterile privitoare la strămoșii materni ai lui Eminescu, consacînd un capitol din cartea sa neamului Iurascuștilor. După ce expune mărturiile lui Matei Eminescu privitoare la strămoșii săi materni, mărturiile cărora le dă crezare ad litteram, vîndînd o lăscă de sine înțeles, autorul se conștientizează că condamnă vehement la alți autori. Ion Roșu examinează genealogia Iurascuștilor realizată de Gheorghe Ghibănescu, Augustin Z.N. Pop (cele două variante), pe care le combatte nu prin argumente documentare, ci prin năvăliri exprimate de Gheorghe Ungureanu și apoi de D. Ivănescu. Astfel, autorul critică unele surse legate de rîndurile dintr-un stolicul Vasile Iurascu, bunicul lui Mihai Eminescu, și Iurascuștii originari din Pelețuț-Neamț, însușindu-și dubiul lui Gheorghe Ungureanu în legătură cu identificarea acestui personaj cu postelnicul Vasile Iurascu menționat în documentul fost la B.A.R.S.R., acum la Arb. St. București, CCCLXIV. Acesta din urmă face parte cu certitudine din Iurascuștii de la Pelețuț, după cum reiese din acest document, cunoscîndu-l-l-se tatăl, bunicul și străbunicul. Identificarea celor două personaje într-unul singur, care în stadiul actual al cunoștințelor reprezintă cheia ascendenței bunicului lui Eminescu, a rămas încă în discuție, întrucît, în ceea ce privește, pornind de la faptul că în 1801, de cînd datează respectivul act, bunicul lui Eminescu, stolicul Vasile Iurascu din Joldești, despre care știm din „Izvod de toți boierii moldoveni de la vremea pînă la sărări lăcuitorii din Eșii sau din creștin țînt” că era născut în 1760, avea, deci, 21 ani. Ar fi fost, asadar, prea tîrziu pentru un asemenea act precum cel al stolicului de 1 decembrie 1801 „la mina lui Constantin Iurascu vîltor comis și fratele său, piturul Iordache Iurascu, pentru pămînt din moșia Pelețuț, țîntul Neamțului, unde este baștina și așezarea dumilor-săle”. Al doilea motiv pentru care istoricul Gheorghe Ungureanu pune sub semnul întrebării identitatea celor două personaje era faptul că bunicul lui Eminescu obșnuia să semneze Iurascu, fără vocală finală, pe cînd emitenții actului din 1801 era Vasile Iurascu, (cu „u” final).

În ceea ce privește motivele de respingere a identificării celor două personaje omonime, acestea nu ni se par convîngătoare, pentru că, pe de-o parte, vîrstă de 21 de ani ar fi fost foarte vorosimilă pentru ocuparea de către Vasile Iurascu a unui rang atât de mic precum cel de postelnic, iar pe de altă parte numele

de familie putea cunoaște în acea perioadă numeroase variante (numeroase nume de familie din epocă variază de la un membru al familiei la altul sau de la un document la altul; astfel, numele Ralet, Raletu, Raletii, Ralet, fără ca purtătorii acestor variante de patronimic să aparțină unor familii diferite — exemplele în acest sens ar putea continua prodigioase). În mai sus amintitul „Izvod de toți boierii moldoveni...” bunicul lui Eminescu apare ca „neștiapîndî nimic” zăpădit din 1801 atestînd, alături de alte persoane, pe care nu le cunoaștem documentat, înstrînărea eventualilor sale proprietari.

Contestarea identității celor doi omonimi a fost înșușită de Ion Roșu, care și-a propus să demoleze construcția genealogică propusă de Augustin Z.N. Pop în Noi contribuții documentare la biografia lui Mihai Eminescu. Actiunea noului biograf al lui Eminescu are drept urz, temelul mărturia căpitanului Matei Eminescu, care se vîdăște a fi în fapt un amestec de realitate și ficțiune. Dacă spusele fratelui lui Mihai Eminescu fuseseră contestate pe un ton irreverentios de I. D. Marin în cartea sa *Eminescu la Ipotesti*, Ion Roșu preia în sine mărturia fratelui poetului „privind lucrurile astfel cum sînt cunoscute”. După Matei Eminescu, Iurascuștii fuseseră „boieri de 1-a ordine”, originari din Hotin, doi frați Iurascu trezind Prutul, dintre care unul s-a stabilit în țara de sus și celălalt în țara de jos. După aceiași sursă, o rudă a sa, consilier de curte la Galați, cobora din acel Iurascu care trecuse în țara de jos, fiind vîr de-al doilea cu mama sa. În ceea ce privește încrederea critică a surșilor mărturie, Ion Roșu îl dă crezare cuvînt cu cuvînt reconstituit un mic arbore genealogic al Iurascuștilor care se vîdăște a fi greșit (p. 155). Iată de ce: Ion Roșu deduce că bunicul consilierului de curte de la Galați și tatăl stolicului Vasile Iurascu erau doi frați, unul dintr-unul și celălalt unul în noiembrie, celălalt în sudul Moldovei. Dînd crezare deplină informației cu privire la originea hotineană a familiei, autorul caută un Iurascu în tre locuitorii consemnați la Hotin de recensămîntul din 1774 al lui Rîmski Korsakov, pe care încă nu îl găsește. Găsește însă în recensămîntul general al țării din 1774 al lui Brătianu Doroboi, pe Ion și pe Teodor Iurascu ca „slugi boieresci” ai stolicului Sandu Ilie. Ion Roșu, distrîngînd de legendă, creează imediat alta: îl consideră pe cel doi Iurascuștii menționați ca fiind cei doi frați veniți de la Hotin și întemeietorii ai celor două ramuri ale familiei. Aceste supoziții nu au nici o temelie documentară, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a cărei legătură cu bunicul marelui poet este contestată și de Ion Roșu, sîntîndu-se pe linia mai sus amintită. Consilierul de curte de la Galați nu este altul decît Dimitrie Iurascu (1851—1891), căsătorit cu Ecaterina Boțan, tatăl aceluși „avocat D. D. Iurascu din Bacău, cum îl numește Ion Roșu pe D. D. Iurascu în temeiul documentar, sînt simle ipotetice, pe care Ion Roșu se grăbește să le consacre, punîndu-le la temelul unui arbore genealogic, pe care îl oferă în locul celui alcătuit de Augustin Z. N. Pop. Autorul cărții prezentate nu și-a dat seama că magistratul de la Galați, pe care Matei Eminescu îl consideră ca rudă a sa este un descendent încontestabil al ramurii de la Pelețuț, a că

Decembrie cu Nicolae Labiş

P e Labiş l-am pierdut ca și pe Nichita într-un decembrie cu frig aspru și zăpezi plină și, evocându-l, an după an îmi e tot mai greu să-i asociez numele cu fragedele ramuri ale lui april (nu li se spunea juniori poezi, în epocă, „mlădițe”?) cu plenitudinea verii sau cu toamna.

Iernatic a devenit și albumul de fotografii ce ne restituie imaginea lui ascendent-teribilă, fulei subțiri de răpadă curgî din cărțile sale. Lacrima de demult solidificată devine cristal incasabil-rindurile noastre emoționale nu-i mai pot eroda contururile. Labiş este. Le las altora anevoioasa întrebare dacă a fost. Cinstire criticist-farmacuțice vor decide el și fi. Pentru mine poezia lui nu are stîl grozavul bulăstru de ghiață pecețindu-i cripta cit a ferii. A ierni totale, implacabile.

Vremoa lămuririlor pentru nedreapta lui stingere a trecut cumva. S-a deșertat sacul cu amintiri și „amintiri” despre poezii noastre. Denigratorii, puțini, au ostent să-l micșoreze pe cel rămas pentru el doar o „promisiune” moasă. Sînt tot mai rare paginile de „memorii” ale unor personalități care i-au fost, unul și doar citeva clipe, în preajmă, pagini înepute cu evlavii sfîșietoare și sfîrșite cu picănterii de hodegă. Cine n-a dat gata nu-mai-știu-cite-butelii cu „hădița” Laie? Cine nu l-a găzduit haremii o noapte, cine nu i-a imprumutat paltonul?

Am ajuns la ora reevaluarilor severe a operei lui Nicolae Labiş și mă uimesc de puținătatea vigoarelor pagini de critică dedicate acestei opere tenețnic constituite. Dar e timp. Mai e timp fiindcă numele lui Labiş s-a impus cu doar puterea talentului. Drama biografică nu poate fi urmată de o dramă a receptivității vibrantele sale poezie și cuvînt dacă nu acum, poate mai tîrziu, în timp, marele poet va răzveni (sau va deveni cum adevărat) un nume-efigie, un nume-clopot pentru generații literare trăind într-un alt veac și ne apropiat, într-alt mileniu.

Am auzit de adevărații generație Labiş. Iar noi cei de azi, ce „uzurpăm” fără voie acest titlu de nobilitate vom rămîne doar cîștăși, ca Labiş, în vremea lui Labiş. Care mai sîntem, fiindcă prea mult din cei ce au fost leac cu el au coborît, la rîndu-le, în moarte.

Îmi repet așadar cu tot mai apăsător convingere că generația Labiş despre care s-a vorbit atît de mult s-a compus de fapt doar din... Nicolae Labiş. Nimeni nu i-a continuat verbul (și-a calculat versul), nimeni nu și-a continuat, după ce a avut loc, cu lungă bătaie, nimeni nu și-a plătit, ca el, cîtezantele. Ambitiile ne-au fost, cel puțin la început, minore. În ce mă privește, abia acum, înțelept (șar) de întimplările vieții, ajuns la anii pe care bătrînii li numeau fără cochetăria (năstă) chiar bătrînețe, după experiențe ratate și entuziasme șeftine (dubind astfel, bruma „realizatorilor”), abia acum mă cred apropiat consubstanțial de modelul Labiş. De etica Labiş.

Oricit ne-am feri de vorbele mari, răsunătoare, n-avem cum să evităm utilizarea unor truse me atunci cînd, refuzîndu-ne convenția metaforizantă, vorbim despre Labiş. Voi repeta (îmi voi repeta) cîteva dintre ele cu credință că putem

avea un acces mai firesc la ceea ce s-a constituit în mirabilitatea poeziei labişiene.

Poetul a avea o înstrăinată încredere în rostul poeziei (și poetului) în viața cetății, cum se spune (ceteții sale fiind mai degrabă silvestre); el așeza poezia pe un înalt jeț în cinul (michipit) al dregătorilor obștei confundîndu-i destiniul particular cu cel plin de așoptele al colectivității.

„Surca spre cîștiri și nu „cobora” el era Labiş cu el (cu el), cu mînturirea o obediență „stielnică” și nu se rîstia cu superioritatea. Relația lui cu lumea era străbătută de un firesc născut deznădă. Poetul, rană el însuși, se culevea să micșoreze durerii, să suprima nedreptăți. Nu-și araga aerul orărilor al „preludiului” și nu înmîna în schimbărilor de zăle al căpeteniei de oaste. Era, mai degrabă, fâlbă cu un ider sado-venian, un osten de rînd. N-a dat lecții de istorie chemîndu-i contemporanii în fața ipsozurilor muzeale, ci credea în chiar istoricitatea poeziei. A face poezie se înveta a face istorie.

Mestesugur primejios de alchimist, Labiş se exprima cu dezmăntată sincritate atît în metru clasic (n-am zis antic) cît și în acei versuri a lui și zice (și de alit de puține ori e cu adevărat) liber — și e sigur că, trîind, el ar fi realizat un nou soi de rostire poetică-căci înțelul poate pe îngemănarea alchimică a tuturor procedurilor „tehnice”. Dar nu aceasta tehnică îl obseda, ci șansa de a se exprima cît mai decît, cit mai convingător. „Lupta cu ineria” își refuza aluviunile grandioase-imagiste din „Rapsodia pădurii”. Labiş al creațiilor finale își interzicea melopeea și mîșcă tot mai nevoasă masinările verbului. E palețic și edulcorat. „Strofele” devin versete. Cuvintele „frumose” se impuneau.

E împede că la un poet ca el „leapace de creație” tîneau extrem de puțin (o vacanță?) o toamnă?) și e umilitor să-l vezi abandonînd atît de repede „teritoriul” liric în ștate să-i facă pe alții fericiți. Mersul devine furcă. Spre altceva? Spre al altceva? Iar să spună (cebului, nelomolului, imprevizibilului (curînd imponderabilul) poet. Picavoaia spus cîndva cu un amuzament confortabil — „Nu au cauză găsesc” dar a spus-o cînd trecuse biniger de șaptezeci de ani, în vreme ce Labiş atențiu (fapt) cel din urmă, cu o toamnă lungă și forța căutătoare, obligînd destiniul să-i dea cit mai rapide șanse de revelație a noului.

Conceptul „luptei cu ineria” poartă sigiliul unui nume de poet înainte (cu decenți!) ca filozof să-l în stăpîni.

Nu-l putem continua pe Labiş cu mijloacele lui dar putem învăța de la el să slujim mecanica desavîrșirii rîsturilor noastre obștești, spunîndu-ne, tot mai sigur, cuvîntul.

„Lupta cu ineria” e peabu noi, ca mai înainte, peabu al, nu un motto cu atît de literar cît o logică ambiție civică, un steag.

Putem prelua mătasoa glorioasă a acestui steag trecînd-o din mîinile etern-adolescentului în mîinile noastre „imbătrînite” de apropierea anului Două Mii și reținîndu-ne de speranța în dreptate socială și pace.

În binele și mai-binele țării acesteia de țiu și de poezii...

Gheorghe Tomozei

TÎNĂRUL POET

Tînarul Labiş își mărturisește, într-o însemnare puțin cunoscută, dorința de a scrie miste „Clicite”, clicuri de poezii marcînd tocmai această biografie a experiențelor: „1. Cîciul curajului; 2. Cîciul zîrilor; 3. Cîciul foamei; 4. Cîciul somnului; 5. Cîciul iubirii; 6. Cîciul morții; 7. Cîciul ideii; 8. Cîciul epocii (epoca văzută); 9. Cîciul înțelegerii; 10. Cîciul siguranței; 11. Cîciul viselor; 12. Cîciul soarelui”.

Pentru a se ajunge la o bună cîștințare de sine și a lumii, parcurgerea acestor clicuri este inevitabilă. Curajul tînarului poet de a descrie pe cont propriu această evoluție specifică spiriului uman dincolo de adevăr, de a ridica primele evoluții ontologice la rang de rîsturi înepente, de semnificații maxime Poeziei, care și debindește astfel deplinul înțeles de act de cultură: „Eu curg întreg în acest cîștinț sfînt: / Eu nu mai sînt, e-un cîștinț tot ce sînt”. (La fel de ilustrativ pentru această idee este și eseuul în versuri Sădovenia, în refacerea a universului sădovenian prin amintirea lecturilor unui copil. Ce superb exemplu de poeticitate...)

Dar, rememoriind un capitol extrem de complex, de istorie literară, înceam prin aceste atribute destiniul lui Nicolae Labiş s-a impus ca model (simbol, emblemă) al celei mai fertile generații de poezii române. Dacă s-ar urmări întotdeauna, declarativ, prin amintirea lecturilor unui copil, ce superb exemplu de poeticitate...)

Dar, rememoriind un capitol extrem de complex, de istorie literară, înceam prin aceste atribute destiniul lui Nicolae Labiş s-a impus ca model (simbol, emblemă) al celei mai fertile generații de poezii române. Dacă s-ar urmări întotdeauna, declarativ, prin amintirea lecturilor unui copil, ce superb exemplu de poeticitate...)

„După ploaie se scutură-n geomuri frunzarul de dud. E-o luna pe ceruri senine. / Cu fruntea și șicul vespintelor ud / A venit Eminescu la mine” — spune Labiş.

„A scrie înveamnă să nici că-ți mai pasă de trup, să ramii și cînd te-ai cătu cum numără Eminescu / care cum se uită încrunțat la rău / și se încrunță și mai tare / și mi zice parcă: / „N-ai zis prea bine / Sara pe deal buciumul sună cu jale” — spune Nichita.

Patosul — sau, cum s-a spus, „retorismul” — poeziei lui Nicolae Labiş este adolescentin doar prin forța impetuivă: el a născut din maxima înștinț, deveneră deznădă, această „cîștinț” năr, dintre cele două condiții esențiale de existență ale unui mare creator: de a se împlini pe sine, ca individ, și de a deveni persoană istorică: „Iar seara, cînd se lasă cu răcoare, / Și cerul se întuneacă-n frumos / Însingurat și vast / Ard în zare / Îmîștescînd în chip de chiparos”.

Ambele condiții au fost îndeplinite de generația lui Labiş, care este tocmai de aceea o generație cu dublă semnificație: continuarea mesajului marilor înaintași literari și autoarea unui proiect cultural, estetic, literar de mare anvergură, proiect care se desăvîrșește sub ochii noștri.

Și, lucru semnificativ, mulți dintre reprezentanții generației Labiş au citit sau au participat, începînd cu anul 1964 la cenaclul ce i-a purtat numele, cenaclul despre care s-a vorbit, se vorbește și se va mai vorbi ca fiind unul din cenaclurile memorabile ale literaturii române. La cenaclul Nicolae Labiş s-a debutat, cu un curaj și un înțel, un tânăr poet din tînarul poet dispărut, la fel de vindicativ, cu o înfățișare la fel de pură, Ioan Alexandru, cel care va rosti, în memorabilul cuvînt omagial Bucuria spiritului bun, adevăruri fundamentale despre Tînarul Poet: „Problemele pe care le pune a sînt ale realizării plene, ale unui „fren”: „Bucuria extraordinară, dacă este ceva mare în această operă, care este meritorie, este bucuria aceasta a spiritului” și, mai cu seamă, „Labiş opriese sensibilitatea noastră de tineri români la hotarele sensului românesc”.

Mesajul destiniului lui Nicolae Labiş implică deci și asumarea unei responsabilități. Puritatea este în fond rezultatul unei purificări. „În pronunțăm numele, ni-l reamintim și cîștințăm, cele, mergem cu el mai departe”, spune Tudor Vianu în 1981.

De aceea, lipsa mesajului lui Nicolae Labiş de pe tabla de valori a tînarilor poezii de azi ar însemna în primul rînd ignorarea acestei responsabilități: continuarea tradițiilor culturale și literaturii noastre.

Monica Joița

POEZIA LUPTEI CU INERTIA

ENTUZIASMUL VIZIUNII

C e a însemnat pentru lirica noastră postbelică dezvoltarea „luptei cu ineria”? Năsterea unei noi stări de spirit a poeziei, a literaturii în general, prin arderea de tot a poetului Labiş a căru biografie s-a consumat într-o epocă zbucimată. La începutul anilor '50, cînd adolescentul din Mălini se stabilea în Capitală, Bucureștii purta încă rănile bombardamentelor din timpul războiului, era un oraș populat cu o lume heteroclită social, mai persistau ecourile „luptei de clasă”, pe străzi circulau „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Barbu, Brebeanu, Goga autorii primejioși, „Pobedite” mai puțin și văzute tradiționalele cărțile țărănești ca un simbol al rezistenței etnice. Viața culturală îngenuchise în fața dogmatismului de import. Un dogmatism potrivit căruia „Arhezi era expresia putreziciunii, cibernetica o stîlîță reacționară”, Blaga, Bar

Cenaclul Luceafărul

CRONICĂ (XVIII)

Cea de-a XVIII-a sedință a Cenaclului revistei „Luceafărul” s-a desfășurat joi, 5 octombrie 1989, în aceeași sală și primitorie rotundă a Muzeului Literaturii Române, lucrările fiind conduse de A.I. Zăinescu, secretar responsabil de redacția revistei „Luceafărul”. Au citit: Mircea Bărsilă (poezie) și Adrian Dafir (proză).

Discuția pe marginea poemelor lui Mircea Bărsilă a fost deschisă de Marin Lupșanu care consideră că omul trebuie înțeles în contextul generației sale: „În peisajul poeziei optzeciste, unul dintre cei 10-15 poezii, pe care Luceafărul și Suplimentul literar artistic al Școlii Științifice l-au susținut prin-o campanie critică remarcabilă, prin articole aplicative la obiect, este și Mircea Bărsilă”. Vorbitorii folosește prilejul pentru a vorbi despre această generație, încă neafirmată plenar, care n-a avut „mentor”, dar și-a asumat poezia ca pe propria viață. „Lupta cu marile simțiri și cu marea simțirăutate este o trăsătură a acestei generații”. Ea se raportează „la cultură, pe cind generația '60 se raporta la natură”. În acest context, Mircea Bărsilă este un punct de reper pentru că încearcă „fuziunea totală între natură și cultură”.

Cel care au luat cuvîntul după Marin Lupșanu s-au simțit datorii să continue dialogul în acest sens. Adrian Costache atrage atenția că se poate defini foarte greu o generație '60, iar Nicolae Gălbeneanu arată că simpla însumare a numelor poezilor care s-au lansat în această perioadă ar da o cifră destul de mare, dar ar da în sine însăși o tendință categorică opusă în stîm mument generații; oricum, „liderii” ei sînt „fabricați” în mare măsură de critică, nu par a fi cei adevărați. Mircea Bărsilă, un poet autentic, este evitat din „topurile” acestei generații. Iulian Neacsu: „În afara acestor alți de multe și mărunte „generații”, „promiți”, „valuri”, etc. — fiecare dintre noi facem parte din generația mare a scriitorilor români”.

Dacă în privința conceptului de generație nu

s-a putut stabili un consens, poezia lui Mircea Bărsilă, în schimb, a plăcut tuturor vorbitorilor, subliniindu-se „unitatea tematică și arhitectură interioară” (Mihai Niclescu), „fluiditatea, imaginea sugestivă” („Increderea în cuvînt” (N. Georgescu), „tradiționalismul mascat foarte abil într-o sintaxă amplă, poetică” (Adrian Costache). A.I. Zăinescu remarcă, în final, că o asemenea poezie poate întinde capcane (și ea însăși este o capcană) datorită registrului multiple în care poate fi receptată. Cei familiarizați cu intelectualismul (unorii excesiv) al poeziei tinere găsesc, însă, repede căreia receptării autentice.

Proza lui Adrian Dafir propune — consideră N. Georgescu — un „masurariu” al organicismului proiectat în trecut: în ce măsură s-a adaptat la unei epoci (adevăr științific, din domeniul biologiei, matematicii, fizicii, etc.) poate fi adevărul unei epoci anterioare, cum ar înțelege — să zicem — Aristotel teoria lui Newton. Miza este importantă, autorul trebuie să lucreze mult amănunțit, să propună ideea în haina literaturii propriu-zise. Adrian Costache remarcă, în continuare, că numeroasele referințe creează un supratext care devine interesant dar tînd, în același timp, să se individualizeze, să-și subordoneze textul prim. Ideea este accentuată de către Iulian Neacsu: proza citită este mult prea polemică față de o anumită literatură actuală („Principele” lui Eugen Barbu), unorii rămîne la nivelul pastilei. Mihai Niclescu propune o discuție despre stilistică și literatură, cerîndu-i autorului să pornească mai ferm din domeniul științei decât intenționează să o verifice cu literatura, cu mitul, imaginea, parabola, etc. Toți vorbitorii remarcă naturalitatea dialogului la Adrian Dafir și simțul construcției.

Trăgînd concluziile sedinței, A.I. Zăinescu arată că alți Mircea Bărsilă cit și proza lui Adrian Dafir (care debutează azi ca tînăr în cenaclul nostru) au propus creații vii discutate, incitante, care au contribuit la conturarea unei serii culturale deosebite.

Cronicar

mircea bîrsilă

Cu cine vorbește cocorul

Pe cine să întreb cu cine vorbește cocorul înepentri în gîlgeji vederii celui de-ol treilea ochi al meu ?
Din pricina lui am starea unui opaci ce piștie și mă încearcă întruna senzația că sînt înghesuit de arborii mîrîndu-și, în forme gotice, volumele verzi.
Pe cine să întreb dacă din pricina acestei păsări voi mai putea muri cuprins de pornirile araghiște ale semînțelor cînd își părăsesc învelșul pentru a da naștere unor plante noi ?
Îl aud vorbind despre umbrele abstracale pe care le voi întîlni în cale, adăptă rîmășor fără trup, adăptă despărțit de trupul acesta cum apela de uscat la laceraea lumii.
Îl aud spunînd că nici asemănarea dintre monumentele înalte ale cimitirilor și corăbiile aprite prae departe de țîrm nu poate să fie a puncte între ce stîm și ce nu știm despre moarte.
Cu cine vorbesc cocorul înepentri în gîlgeji vederii celui de-ol treilea ochi al meu — și de ce despre moarte și despre credința mea în celelalte vieți întruînțuit de faptul că un singur punct poate fi centrul mai multor cercuri ?

Toamnă

Niște guri uscate, arborii — și tot mai rare nopțile în care înflăcără de la sine florile carnoare ale singelui.
Apele rîurilor încercînd să-și ascundă păcatele sub gheața subțire de la malul și care intruchipează arimaticele semn al egalității dintr-un gabelul declin vegetal și evanescenta oricărui mare imperiu,
dintră lădă de toamnă și prăpastia prin care vom trece la împlinirea veacului.
Vor veni, în curînd, frigurile concentrice sub o căor greutate se losă peștii la fundul bălților. Vor veni acele zile scurte și insomnorate, cînd bot din oripi cococii, fără să mai cînte, și în care mă simt vinovat de nădurile capaciilor de parcă existenta lor s-ar datorea mai ales repetetelor mele hohote de plîns.

Cîtă zădărnicie în ochii vrăbiiilor cu mîsurtele lor îngîndurări reprimite și cîtă renunțare de sine începe la marginea cîmpiei unde clopotii de alăimă ai ierburilor sună întotdeauna prea fizicu, unde fazonii și drăpîile sînt iarăși asemenea pietrelor unei apa secale.

Ninsoare

Pînă și uneltele timpurilor — cleștele, rîndeaua, burghiu — și forja fierarului

Acolo sus

Sus, acolo sus, unde se leapădă acourile de sine : vulturul — iar jos, nalipsit prezentă, cînd mi se întimplă să apun, șarpele : un șarpe ulitindu-se la mine de parcă cercul atît de larg al orizontului ar fi un laț în jurul gîtului meu ori ca și cum, în curînd, vulturul va fi înlocuit cu o altă pasăre : o cucuvea, un corb sau tot cu un vultur — însă împăiat.
Sus, acolo sus : vulturul ce trebuie să fie de față întotdeauna, cînd răsărit, jînindu-și aripile întinse cu evlavie.

Lucreția Milea : „Radul pămîntului”

știu să cînte ca niște adevărați profesioniști ai genului, fără microfon sau benză magnetice și cu pastine mare. Dar, în citeva rînduri, interpretarea revulistică („atenție, acum cîntăm”) melodiile nu se tocesc în intrișă, ba mai mult chiar, denunță și diminuează sufletul tragice al Domnișoarei Nastasia către operistic. (Fragmentele colorate de atmosferă din Maldanul...) suportînd interludiu muzicale cu mult mai putine pierderi).
Se reține creația lui Gheorghe Visu, de forță și autenticitate, în Vulpagiu, unul din cele mai izbitute roluri ale carierei sale. Florin Călinescu compune o biuțeră comică în portretizarea frîntului Imel. Personaje reușite, cu mai mult sau mai puțin reușite, „fac” Paoli Panduru, Monica Ghiuță, Coea Eliona, Ioan Chelaru, Petre Moraru Adrian Schloau, Julieta Szöny-Ghiza (în evident progres profesional), Liana Ceterchi și Constantin Bărbulescu. Rodica Nezeza (Nastasia) și Sorin Medeleni (Sarcovă) dovedesc precizie într-o linie de milloc.
Iar dacă vîntorește a fost scopul acestui plăcut spectacol construit de Grigore Gonta, atunci el a fost realizat și prin contribuția Doinei Levintă care a desenat cu har și bună documentare costume de acum șase-otzeci de ani. Scena a fost decorată în mod util de Florin Harasim.

Radu Anton Roman

JURNALUL

BUZĂU

CRONICA CENACLULUI

In ziua de 31 octombrie 1989 a avut loc la sediul Bibliotecii Județene Buzău, întrînirea Cenaclului „Luceafărul” cu cenaclul „V. Voiculescu” al scriitorilor din acest județ, patronat de Comitetul județean de cultură și educație socialistă și de Uniunea Scriitorilor. Desfășurată în întîmpinarea Congresului al XIV-lea al partidului, sub forma unui colochiu, cu participarea prozatorilor Iulian Neacsu, înfînirea — la propunerea acestuia — a avut mai multe „momente” ca de obicei : lectură poetică „de contact” a noului venit în cenaclul buzoian, Nicolae Tăicuțu (geolog, în viața de toate zilele), dezbateră unu ciclu din ultimele veravuri semnate de Alice Popescu, iar în final, fragmentul din romanul „Galeria de fugă” de Nicolae Gălbeneanu. Înfînirea, Constantin Petcu, ridică „problema raportului critică-creație”, iar în cuvîntul ce urmează, Ion Stanciu (re)duce în discuție concepția de „cultură a autorului”, reclamînd „cunoscerea în profunzime a fenomenelor”. „Poetii ar trebui să se radicalizeze” — spune I.S. — „să pună mai mult preț pe cuvînt”. Consideră că N. Tăicuțu e un cîștig în cenaclul Buzăului, iar în ceea ce-l privește pe N. Gălbeneanu, acesta „are șanse să scrie un roman bun, dacă renunță la cuvintele și expresiile „binecuvîntate”, chiar dacă, aparent, servesc spațiului epic ce l se potrivește sau pe care se mulează perfect”.

E Gheorghe Ștefan afirmă că minusculă din proza lui N. Gălbeneanu se pot elinua „cu mai

multă aplicare pe text”, iar în ceea ce o privește pe Alice Popescu, Paul Androne îi remarcă „plusul de maturizare în trăirea și în construcția poetică, eforturile ei mergînd în sensul unui esențializări, al unui acord perfect între trăire și expresie. Remarcă o „capacitate deosebită de materializare a trăirilor aparent inefabile și de mișcare, în sens invers, a unor trăiri mai greu de prins în cuvînt”. Crede că A.P. se află pe un drum care o apropie de rezultate deosebite și așteaptă urgent confirmări ! Reposează autobiografismul prozelor lui N. Gălbeneanu, dar, și aici, rezistă totuși senzația de autentic, de fapt de viață.

Gheorghe Vasile apreciază „forța de sugestie poetică” la Alice Popescu, deși avem de-a face cu „o anume sforțare în transfigurarea stărilor poetice” la N. Gălbeneanu, textele ar trebui să inventeze sau să sugereze expresiv o „miză deosebită”, deoarece aici „se resimte, involuntar, înclinația exercițiului al poetului N.G.”. Claudiu Săftoiu și Alice Popescu sînt tineri de excepție al cenaclului, al Buzăului de azi și de mine poate — arată Gheorghe Ene. În fine, Gheorghe Mincă e de părere că „experiențele pe care le „tatonează” cenaclul „Luceafărul” de a fi mai aproape de pulsul creației din țară, vor da neîntîrziat roade”.

La sfîrșit Al. Oproescu anunță apariția unor buzoieni din cenaclul „V. Voiculescu” (semnate de Corneliu Ștefan, Dumitru Ion Dincă, Paul Androne).

Cronicar

Presa buzoiană despre Eminescu, în iunie 1889

Cu un veac în urmă, cînd în zorii zilei de 15.27 iunie 1889, în „casa de sănătate” a doctorului Șutu, firul vieții lui Eminescu s-a rupt, o mare lumină românească, din Moldova de Sus pînă la Oradea și București, fu conștientă de durere. Interesele sînt reacțiile imediate ce sugerează, reținut sau mai avîntat, valoarea postumă a autorului „Luceafărului” : „Poezia (...) a încercat una din pierderile cele mai adînc simțite” — scria „Românul”, iar „Constituționalul” : „Razele gîndirii lui (...) vor străbate și lumina încă multă vreme în poezia noastră”.

La o săptămîna după moarte, în întîmplător, glasul său făcîndu-se simțit ori de cite ori marile evenimente ale vremii o împuneau — să se înscrie în „avangarda” de înviat a acestor exclamații admirative și previziuni („Luceafărul poeziei române”, „marele poet Eminescu”, „cea mai mare glorie a literaturii” etc.), prin citeva note din publicistica locale, la care ne vom referi în cele ce urmează. Facem mențiunea că, față de relațiile ample la moartea lui Caragiale, în 1912, în cazul lui Eminescu cuvintele, deși puține, au o mai mare putere de expresie.

Astfel, „Gazeta Săteanului”, editată de rîmniceanul C.C. Dăteulescu, conștența în numărul 5, din iunie, sub semnătura „X” (rubrica „Din țară”), următoarele : „La 15 Iunie 1889 s-a înmormîntat (sic) luceafărul poeziei române, dl. Mihail Eminescu, după o lungă suferință. În casa de sănătate a dr.-ului Șutu din București, E. născut la 26 de 1849 în orașul Botosani. Ceremonia înmormîntării a fost grandioasă, frîșă și modestă, în potrivire cu viața ilustrului poet. Înmormîntarea celui străbuit de amărăciuni, miserie și suferință s-a făcut la cimitirul Belu”. Iar „Gazeta Buzăului” a lui Nicolae Ioanide, deși de orientare liberală, în opoziție deci cu

patima rătănelilor politice, se grăbea să-și anunțeze abonatii, în numărul 388 din 18 Iunie, la cea junimist-conservatoare, părăsind o clipă rubrica „Informațiuni”, că „Eri (sic) la ora 4 dimineață nenorocitul și marele poet Eminescu a sîntut din viață în casa de sănătate a d-lui dr. Șutu, după cruce și lungi suferințe. Moartea sa a produs o impresiune din cele mai dureroase în toate cercurile. Înmormîntarea mult regretatului poet se va face pe scoateala Statului”.

Înă cele mai înfălcărate cuvînte a-su înmormîntat într-o noap din „ziarul hebdomad” „Viitorul”, al cărui director era puțin cunoscutul D.I. Pleșoiaru. Reproducem integral — ca și în cazul celorlalte texte — emoționantul necrolog, titrat „Știri și fapte din țară” (nr. 7, „duminică” 18 Iun.), cu un amendament : Eminescu nu a încetat din viață „eri seară (17 Iun.) în ceasurile 5”, iar înmormîntarea nu „se va face astăzi” (18 Iun.), țată textul, cu valoare de inedit, pe care — transcriem în grafiă vremii : „O pierdere terribilă șihește țara românească. Cel mai ilustru poet al nostru, EMINESCU, a încetat din viață ieri seară la ceasurile 5. El a sfîrșit în miserie, un trai atît de amărît și va fi plîns de întreaga generație care s-a adăpat de la putericiile-i talent. Tara perde în Eminescu cea mai mare glorie a literaturii ei. Unindu-ne la dolul întregi țări nu putem decît să plîngem această pierdere, care ishește cu eruzime în cel mai genial poet ce am avut vîndăz. Înmormîntarea poetului Eminescu se va face astăzi în Capitală cu o pompă deosebită”.

Cuvînt de prețuire înfînțeauna actuală în cadrul spațiului de spiritualitate românească, al cărui astru tutelă — Eminescu — va străluci peste veacuri.

Alex. Oproescu

Laudă Partidului

De-ai aduna de-o lungul țării
Întreaga dragoste a multîmii
Ori versul plămădit pe ape
Ori dulce pasăre-a luminii,
Sau împlînirile croite
Din îndrăzneală și beton
Și toate cite poate-neape
Frumoasa dragoste de om,
S-or înfîca o piramidă
Din inimă, floare și muncă
Mai înmormîntă decît a bronșul
Ori vesnicia dintr-o stîncă.
Cine-ar putea să prîndă-n stihuri
Eterne, luminid ca para
Și-n frunza dainelor străbune
Acest veșmint ce-mbracă țara ?
Cine-ar putea lumina țată
Să o adune laolaltă
Cu versul, cîntecul, surusul
Ori încrustările de dolă ?
Doar tu, partid, columnă zvelită
Cu rădăcinile în glie
Doar tu porți frumusețea-ntrăeagă
Și-o urci în timp — să ardă vie !

Nicolae Peneg

Semn

În locul lui era graoapa
graopa la fel de adîncă
precum și el

pămîntul se zvîrcolea în ea
cîntîndu-l
precum singele se zvîrcolea
în el cîntînd pămîntul
îl tot iubesc
îl tot iubesc, murmura ea
săpînd fiecare
noapte.

Ordinea

nimeni nu mi-a făcut
ordinea-n suflet oja
ogezînd lucrurile oprape, visela
lîngă vise, pe rug
cînd nimeni nu vine și
alfletul în formă
de sîrut.

Alice Violeta Popescu

Omul resorbit

Se întindea pe latul inimii
învolburîndu-i catapeteasma

de se pornea un braț să-l impresora rășea
se întindea pe latul osului
și se iubea cu mîduva
pînă i se iuecu la subsuori mari lacrimi

era desigur un graur
amestecat în geana viel

era un virf de izvor
gîdlînd rîrunchii țîrinei
maricpa împiedicată în zăbreaua cerului

întea cu respiraerea apo
dar nu îndoaia unda
cî vîlul se subția
precum două miini îndepărîndu-se

Claudiu Săftoiu
student
Facultatea de Filologie București

Pastel

azi dimineață, prieteni
trăgînd la geom năvodul nopții
am văzut
cit de amensc toamnel
îi cădeau pieoapele

iat-o acum
cîntă uliorul de lut
în trupurile noastre
să depună
vinul lîniței.

N. I. Tăicuțu

Primăvară sau toamnă

...De la etajul zece al numelui tîu cade
în fiecare dimineață un trandafir
cine să-l culeagă se îmbogățește în piața
de flori cine nu
șapte ani trudește să-l cumpere

de la roșu la violet luminez
o pojiște cu licurici devii în mijlocul nopții
țaripi nu are numele tîu nici să zboare
înaintea aștelui cu roze nu știe]

acum e primăvară sau toamnă, în acest coru
de aer
trandafirii trîiesc mai puțin de o zi...

Nistor Tănăsescu
zicariș

Destin

E ora mai adîncă și clipa mai de preț,
Cînd sufletul ogîndî-i de vremuri vîltoare,
Alegem destine piscuri pe-acea mai semeș
A cărui înfînțea e-un lagure de saore.

Ninsori de dulci polenuri ne bîntuie-n destin,
Și roua este-o vîrstă a tinereții mele,
Spre care cerbi de raze în lungi alaiuri vin
Și-și uite-n frunză oțel, să urce, să coboare
Munți ferecîți în-a-olbăstru, acouri și senin.

Se-aude cornul veghei, un sunet ce adună,
Se-aude pesul ierbi înaintînd pe plai,
Lubrăre ne înundă, e pace și furtună,
Prin toate-n jur conțururi și dînr-odată grol.

Cornel Stîngă
muncitor

Cîntă mina ta

cîntă mina ta
trupul iubitul
ca un trofeu
printră steagurile tale
de singurătate

mina ta
saturată de metale reci
în fînturile ochilor
grei de nesom și neliniște

mina ta
mă închin
doar luminii
care trece prin ea

Ion P. Iacob

Sonet

De cînd am elungat povara veche,
Cu gîndul la necereri de iad supus,
N-am vrut să cred că ostăzii mi-ai adus
O pustire țîrd de pereche.

Mi-am rînduit castelul, deci, în tîină
Și-ți fie cold cînd vei sosi în zori,
Cerul de ieri l-am împiedicat
Și l-am creit pe-o măsură — hoină.

Dar cum nu înțeleg dacă-l țîrize
În inimă încrederea în vis,
Avar, pentru vece te-am închis
Cu lacăte de-argint în poezie.

Astfel, viața-mi crește noua teme !
Eu, robul tîu, te știu podoba ei.

Gh. Mincă

teatru

Un spectacol de atmosferă

Grigore Gonta a dramatizat citeva fragmente din spectacolul roman Maldanul cu dragoste și le-a suprapus ne teshura fermă a piesei Domnișoara Nastasia. E un exercițiu cultural posibil față de opera lui George Mihail Zamfirescu, dar se notă formula unele rezerve față de validitatea rezultatelor literare : numeroase necotiviri due, mă tem, la pierderea acuratetii canoanice care e Domnișoara Nastasia. Apropierea între lumea insolită exotică, comonă și C.M.Z. fiind evident influențat de spiritul avangardelor literare ale vremii — adică lumea foarte ciudată, Maro, a fabulosului Ivan, a neliniștitului Feme (translat liber cu inadvortente de Gonta) și cruntă, mizerabilă faună din mahalaua lui Vulcanin și Luca, e intructivă acrobatică. Nu vîd cu puțină asemnulrea tipologiei strict realiste, atît de stînd, din Domnișoara Nastasia, cu straniețea expresionistă, literescă, cu naturalismul scocant, estetist al personajelor din Maldanul...

Împlinirea acestor două texte nu se realizează, ele rămîndu-și funcționeze în paralel o luxtaunere în care gîtoreșul e dominant, Domnișoara Nastasia a pierdut din forță și uni-

tate, iar Maldanul cu dragoste s-a diluat cromia poetică. Dar pitorescul nu e o însușire de neglijat, nici măcar în literatură, iar tentativa lui G. Gonta e binevenită mai ales din acest punct de vedere. Chiar dacă hazardat literar, esul său dramaturgic îl oferă prilejul unei înscenări în care, reget, pitorescul, cu tot ce înseamnă el, e urmărit cu consecvență și profesionalism. Așa încît Maldanul cu dragoste, la Teatrul Mic, e un spectacol cu farmec, comis în tonuri tari și tuse de culoare îngroșate. Un spectacol de atmosferă, nostalgic, al unui loc și al unei lumi de altădată : periferia bucareșteană de început de veac.

Conceptuă cu simț caricatural, cu sarcasm și focalizări enigmice de sorănte caracteristice din mînzăneță nu lipsesc însă sonurile sentimentalistice. Povestea unor cupluri ce monograhiază amorul sînt insotite colos de muzică de epocă, expusă într-o formă restituită, cu îlături în scenă, la ureche. Și ce cîntau Bucureștii în tre „la belle epoque” și „les années folles” ? Romante, cîntece de petrecere mai cîmînti sau mai burlescoase, foxtroit și tanzouri. Și altele. Actorii Teatrului Mic dovedesc că

film

Memoria creației

Revelatoare pentru destinul artistic al regizorului Gopo rămîne sfera animată care l-a dedicat întreaga viață, titlu de referință și răscruce încurșurile din domeniul filmului artistic cu actori. Încercat cu semnificație întrebări, fiecare opus, avînd drept erou înconfundabil Omulețul, poartă în sfera unui generos mesaj încrederea într-o lume mai bună și mai rațională, în pace și înțelegere universală, în respect și toleranță față de semenii.

Cu aproape trei decenți în urmă, tentațiile filmului cu actori îl aduceau pe Gopo în preajma operei nemuritorului Creangă, înegalabilul povestitor care l-a inspirat pagini de referință de la De-aș fi... Harap Alb la Povestea dragostei, de la Maria Mirabela la Rămășagul și neterminatul Șanșă (titlu, titluri ce au adus în filmul românesc originale echivalente, inspirate citiri ale unuia dintre cei mai dificili de tradus prozatori români.

Cătălin Oidei : „Flor”

Călin Stănculescu

«LUCEAFĂRULUI»

SLOBOZIA

CRONICĂ (XIX)

Vineri, 10 noiembrie 1989, la Casa de cultură a sindicatelor din Municipiul Slobozia, a avut loc întâlnirea Cenuclului revistei „Luceafărul” cu Cenuclul Artiilor (ambiele, din localitate). Din poezia revistei „Luceafărul” au participat Iulian Neacșu și Nicolae Georgescu. Cele două cenucluri din Slobozia au ținut, cu foarte reușite, o interesantă sesiune de lucru — poezie, proză și, desigur, critică. Au citit poezii: Șerban Codrin, Costel Bunoaica, Mariana Melroiu, Anghel Papacior, Viorela Gheorghie, Alina Dumitrascu — iar proză: Ion Tondorescu, Cristina Bucoveanu.

Critica a fost unanimă în a recunoaște că în Slobozia s-a constituit și evoluează un nucleu de creatori autentici, entuziaști, pregătiți a condona (majoritatea lor sînt cadre didactice, bibliotecari ori ziaristi) linerea generații de elevi, a le îndruma pe terenul literaturii. Poezia lui Șerban Codrin — nume bine cunoscut, de altfel, autor al citorva volume de poezie și al unui excelent volum de teatru — este meditația unui muntean coborât la cîmp, imbină acea aspirație a vorbeli (gîndului, faptelor) omului de cîndru cu energia deziluziei continue a cîmpianului. De astă dată el ne-a citit câteva piese din ciclul „Poeme din cartea de muncă”, definiții poetice ale meserilor omenești acordate în actualitate.

Critica a recunoscut în poezia lui Costel Bunoaica o voce autentică a locului, o uimire conștientă în fața minunilor lumii, o apropiere de natură prin forme naturale. Se pot „raporta” unele imperfecțiuni formale, o anumită lungire

a discursului — dar, în compensație, concentrarea imaginii și metafora fulgurantă fac din pemele sale de multe ori piese reușite. Anghel Papacior, adept al formelor fixe (Mircea Micu va găsi, printre sonetele lui, piese admirabil armonizate în cuvînt) se pune sub semnul lui Eminescu — iar mai tînerele poete Mălina Melroiu și Alina Dumitrascu, deși nu depășesc versul clasic, cu rimă și ritm bine măsurat, vădese disponibilități deosebite către poezie. O sensibilitate aparte a fost sesizată la Viorela Gheorghie, autorea unor poeme scurte, concentrînd expresia lirică pînă, adesea, la parabolă bine construită.

Despre proza lui Ion Tondorescu (el a citit și într-o sesiune bucureșteană a Cenuclului revistei „Luceafărul”) se poate spune că evoluează spre descoperirea de arhetipuri comportamentale cu valoare etică și morală. O impresie deosebită a făcut Cristina Bucoveanu care, după două proze scurte, a citit și un ciclu de poezii. Deși ancorată într-o zonă de sensibilitate carecum comună, specifică vârstei, autoarea reușește (în chip paradoxal, mai ales în poezie — cu toate că insistă a-si prezenta cu precădere prozele) a sonda generalul uman, a defini starea sensibilă ca stare poetică printr-o bună simțită a construcției poemului, a alegorii cuvintelor și a stăpînirii melosului interior al discursului.

Sesiunea, condusă de Iulian Neacșu, a constituit o bună verificare a membrilor celor două cenucluri și, în același timp, o invitație la dialog comună pe teme majore ale creației literare actuale, ale implicării omului de literă în viața cetății și a țării în general.

Cronicar

„Cimpia” — sculptură de Justin Năstase

Te-am învățat, patrie

Te-am învățat, patrie
și te-am repetat
în fața zăpezii
așa cum se repetă aerul
în zboruri;
închideam ochii și te știam
așa cum și ție posădrea
Intoaracera
cînd pleacă încercînd de cîntec
și se întoarce flămînd de tine

Viorela Gheorghie

Eminescu

Cînd ceara unui tel aprinde
Durerea farmecului sfînt,
Cînd necuprînsul se cuprinde
Într-o iubire pe pămînt,
Cînd amintirile mă cîntă
Și cînd mai am în aslînt
La cîpătîiul de pe urmă
Un singur dar fără sfîrșit,
Cînd anii trec spre nicăciadă
Cu niște neuri lungi și cînd
Lumino la îndurerată,
Luceafăr blind, luceafăr blind...

Șerban Codrin

Aprinde torțe de mplinire

se revorsă toamnă-n valul cître sud —
neîndăcîlnic, cîmpul haldelor și răstău
mirsoase-a piină nouă și-a cîld
și o lumină ruptă din bucuria noastră

noiembrie aprinde torțe de mplinire
pe vatra veșniciei care ne-o năobilă
vin zorii, iotă, și ne dau de știri
că zile-mbejוגate la poarta țării bat

se risipeșc mireasma prin sate și orașe
se ceos de-naltă cîntec și de hor
cioc vise noi și inflorac prin case
gîndurile noastre cu străluciri de jar

Costel Bunoaica

Ca merele tîrzii

Aruncă-ți spre cer
visele ca merele tîrzii,
era un cer fînit,
un univers fînit,
un gînd depășind limitele sub
cerul de toamnă părăsit de cocori

Anelia Dincă

Timp planetar!

Cerbi sînt alungați din cîmpul de luptă
Ei pasc culturi
Pe semnături indescifrabile
Singurul degat orîtorilor rîmas
Investește simplu
Culori amestecate
În semnul insumării...

Alexandru Dinu

CITIȚI CÎMPIA

De ce să credem norii singurele forme de relief ale cîmpiei? Dacă împodori-
le, cîmpia de ce nu ar fi fabuloasă,
adîncă, înaltă, monumentală? Oare unde
în altă parte au ridicat semnițele piramide și
turnuri ciclopiice, canale mai abundente ca flu-
viile, unde s-au născut astronomia, geometria
și miturile nemuritoare? Muntele a contemplat u-
niversul, în-a măsurat cu gîndul, cîmpia l-a
coborît pe pămînt, l-a pipăit cu fața. Altfel
cum să afle noroadele că pentru zămislirea
unei pîini îi trebuie firii tot atîta vreme cît fi-
inței să rodească un om.

Ogîrile lui Darius și ale lui Alexandru cel
Mare n-au dărîmat cu lăncile stejarii și stînci-
le, ba au bătut cale întoarsă pentru că nu gă-
seau cuteri să răzbătă prin spicul înalt și roau
adîncă.

Cîndva, măsurînd cu pasul niște hotare de lan,
m-a fulgerat gîndul că nu din altă pricină,
în stare Traian, cu toate săbiile Romei, să
facă Dacia o moșie mai mult a moșiei împă-
rătesii, dar l-a găsit pe țărani la secerat, toc-
mai cînd nu aveau vreme de răboi. Nu-i o
întimplare, deci, că și-a lăsat aici numele, iar
prin venele noastre îi curge singele de seceră-
tor.

Și am ajuns astfel la cea dintîi și adevărată
formă de relief a cîmpiei: piinea.

Să le adăugăm pe celelalte: floarea soarelui,
stea, porumbul, da, se ridică monumental în-
tre cer și pămînt. Sînt formele noastre de re-
lief, de aici și de acum.

Copitele cailor migrînd sub popoare au ris-
pit în vînturi destulă cîmpie, dar răutățile s-au
sleit, oasele au adormit și talpa secerătorului

a bătut praful la loc, deasupra semănăturii.
Citiți cîmpia pe îndelete, ca pe o carte bună,
învățați-o pe de rost, țărînește, cu calendarul
în mîna, întrebați-o primăvara cu plugul și cu-
legeti-i toamna răspunsul.
Pămîntul ne răbdă, cîmpia ne cere. Dați-l o-
rașe și va ști să le primească făcînd vecini o
fabrică și o porumbiște, dați-i herghelii, dați-l
lanuri. Cîmpia nu-si ridică formele de relief
impersonal, geologic, ci le așteaptă pe cele cu
drept grandioase, dărute de om.

Șerban Codrin

Cătălin Gidei: „Flori de cîmp”

Hagiograf

Eminescu a lost codru,
izvor și tei,
floare albastră
și stea,
bucium și taină de seară,
el era freamăt
și duh,
sfîntul duh al drăguțului bac
și al miorîței,
care s-a făcut grol,
s-a făcut poezie pentru vecie.

Eminescu a murit doar în parte,
ca frunzele anului,
stelele lui îmuguresc
și-nlăresc
de peste iarna fiecărei zile
și de la el au învățat să cînte
lucerii
și doinele,
pentru că el a deschis așteptarea
piciorului de ploa,
el ne-a sîrutat
cu gură de rai.

Dintre toate ale noastre
lui i-o fost dat
de-o cuvîntat

Anghel Macedon

plastică

p

Modernismul bine temperat

Meru surprinzătoare pictura lui
Petre Velicu, prezent de la un timp
într-o cadentă bienală la sala Cămi-
nului Artel unde a expus doar 13 lu-
crări. Alit cit să-și provoace pri-
vitorii la atitudinile acute nolemice,
hîrtuindu-le comoditatea ori sufi-
ciența imaginativă (și culturală) în
cele din urmă). Numai că de această
dată pictorul se aventurează mult prea
nașionat în interogații și căutări teh-
niciste, care soubleră pur și simplu
imaginea ce-l împosede conștiinței pu-
blice drept un emul întîrziat al baro-
cului. Cu toate acestea, punți sigure
de legătură cu propria lui anterlori-
tate artistică se întrevăd fără prea
mare dificultate.

Principalele compozitii, de mari di-
mensiuni de care ni le oferă, dîncolo
de artificele tehnice care trimit prin-
tre altele, la teroriile cromografiei și
ale camellurii, în jurul unor structuri
alveolare succesivii și suprapunerii
de arcuri pe care artistul „le popu-
lează” cu imagini aluzive la un te-
mei cultural-istoric-mitologic-fantastic
savant ritmate în conturele lui interio-
are: articulatii ale unei frescurii
sui-generis, evocînd o atmosferă și
scenarii medievale, care ne incită, fără
să ne lămurească, dîndu-ne o idee

despre frămîntarea tălăzuirii umane,
dîncolo de din și spațiale căștînd cu
bună știință identificările figurative,
realist-figurale, ce palobit în curiosul
fiecărei componente a acestor fasci-
nante poliploturi.
Velicu mizează și aici pe intruzi-
unea elementelor fantastului în im-
agine, printr-o suprasolicitare a realu-
lui, problema picturii, în optica sa
avînd o dinolaritate determinată.
Una, ce aparține viziunii plastice, me-
reu adecvate motivațiilor culturale,
suocortului idealic pe care-l consvile-
te. Intențiile de comunicare cărora pic-
torul îi acordă primatul prin dezvoltă-
rea unor intens elaborate scenarii
plastice. Cealaltă latură se referă la
aspectele de ordin tehnic, de tălmă-
cire a ideii într-un limbaj est. mai
exoresiv accesant prin varietatea
combinărilor de mîloace și soluții
plastice, mixaje stilistice cu care ar-
tistul onerează dezvoltat dar ame-
nintat de pericolul ocuzionărilor me-
taforice, de care se simte structural,
atras. Mitul manșii sau cel leatic,
simbolurile virile ale luctei în arenă
sau ale străbaterii labirintului/neantu-
lui au ale obăduirea mesianică a
Călăuzii, ca să nu mai vorbim de re-
prezentarea plastică, într-o cheie cu

aluzii suprarealistice, a eoului (oului),
dogmatice, transpus într-o compozitie
dominantă prea transant de geometri-
simboluri tuteleare: forme ce își au
în suprafața dinței a poetice a lor,
emancipată de imposibilitățile de figurat
pretext literar barbian și blagian.

Tentative de acest fel, dificile în-
deosebi și riscante sub aspectul unei
lizibile conversiuni plastice mai cu
seamă cu mîloacele picturii, și la
limita dintre „regurii” artistice, nu
sînt deloc noi la Velicu! Preocupa-
rile lui culturale, lecturile și „cîntrea”,
adesea foarte particulare, a unui text
fundamental l-au adus în fața sevele-
cului cu un bagaj abstractiform, con-
cretualizat, ce l-a constrins la rezol-
vări plastice unice, dar insolite. Cău-
tarea aproape ostentativă a „efectu-
lui” plastic optim l-au antrenat vizi-
unea și fantezia creativă și l-au îmbo-
gătit, totodată, neconștient limbajul.
Dar niciodată n-a renunțat la avat-
rurile lecturilor fundamentale de pictură
ce și le-a însușit de-a lungul timpului.

Îată, în acest sens, un „Nud” dese-
nat și colorat cu voluptatea unui
El-Greco, sau consistența renașcentis-
tă a „gladiatoarilor” ori a „centauru-
lui” și impozantul racocur de factură
leonardescă a Icarului său, deși în
toate aceste lucrări viziunea plastică
proușă trădează deschiderile moder-
niste ale picturii. Un modernism
bine temperat, însă, pe care Velicu îl
freventuează ca un stilist virtuos ce
este, fără să ne confirmă persistența
pe o asemenea traiectorie dar care ne
înducă cu claritate complexitatea gin-
drii sale artistice, a personalității lui
creatoare, în general.

Corneliu Antim

muzică

m

Premieră bucureșteană

Viata muzicală a consemnat un
eveniment memorabil în istoria artei
lirice românești — premiera bucure-
teană a operei „Norma” de Bellini, lu-
care reprezentativă a bel-canto-ului
italian.

Pisarea acțiunii în antica Gallie cu-
cerită de romani, avînd ca personaje
centrale preoții și vesale ce slujesc
templul druziilor, precum și preoțu-
lui roman, ridică o serie de probleme
de concepție regizorală pe care, proba-
bil, însuși compozitorul le-a ignorat,
urmărînd exclusiv desfășurarea con-
flictului. Druzii erau primitivi, trăînd
în adîncul pădurii, unde își aveau și
templul; marea preoțasă și vestalele
nu puteau fi nici ele altfel, în ciuda
puterii pe care o dețineau. De aceea,
Norma și Adalgisa trebuie să trăiască
fiecare moment cu o intensitate paro-
xistică, fără rețineri determinate de
o anumită elevație ce ar fi aparținut
unei civilizații ce le era străină. Prin
contrast, Pollione afirmă sentimente
și reacții mult mai cenzurate de o
educație pe care romanii o aveau în-
contestabil.

Norma trebuie, deci, să fie duloasă
și aprigă, pătimașă și tandră, mlîndră
și violentă, dublată permanent de
constanța puterii sale. O gamă de
trăiri desfășurate, într-o țesătură

muzicală extrem de dificilă, gradarea
mîloacelor de expresie evoluînd, nu
o dată, în cadrul unei singure scene
într-o paletă complexă. Această gra-
dare misiune de a intra, pentru prima
oară pe scena Operei bucureștene, i-
maginea Normei, a revenit sopranei
Sanda Șandru, care, prin calitățile
vocale incomparabile și prin tehnica
sa impecabilă, prin capacitatea de a
se contopi cu personajul interpretat, a
realizat personajul în deplin consens
cu concepția regizorală.
În rolul Adalgisei, o tînără soprană
(opera se cîntă în varianta originală)
— Laura Niculescu — ce a prilejuit o
plăcută surpriză prin muzicalitatea și
dezinvoltura interpretării vocale, prin
modul în care a reușit dozarea sensi-
bilă în raport cu partenerii (în spe-
cial în duetul cu Norma); o diversi-
ficare a jocului scenic, a expresiei,
va întregi, cu siguranță, creionarea
personajului în datele sale specifice.
Cu muzicalitate și aplomb, cu si-
guranță scenică binecunoscută, Ionel
Voineag a creat un Pollione stăpînit
de arderea iubirii, dar și de neliniștii
și temeri. Interpretarea sa nuanțată
vădită, și de această dată, o femeie-
că înțelegerea a personajului.
Deși redus doar la două momente
(de început și de final) rolul Oroveo

interpretat de Pompei Hărășteanu, a
purtat însemnele unei masivități aspre
dar nu lipsită de sensibilitate; un rol
înrudit cu cel creat, cu un an în urmă,
în „Nabucco”, operă cu care „Norma”
se întîlnește pe multiple planuri.
Confirmînd aprecierile de la debut,
evoluînd într-un rol episodic (Clo-
tilde) la cote vocale de excepție, Eca-
terina Tutu a atras atenția într-un
mod deosebit.

O interpretare meritorie a avut
Nicolae Andreescu în Flavio.
Prea puțin solicitat în partitură, dar
cu momente de o deosebită forță ex-
presivă, corul (dirijor Stelian Olariu)
a căucerit prin frumusețea sonorității,
prin omogenitatea și consistența, rigori-
re și strălucire.

La pupitrul dirijoral s-a aflat Cor-
nel Trăilescu, conducînd cu fermitate
întreg aparatul vocal-orchestra, fapt
ce a dus la realizarea unui spectacol
încegător, fără decalaje sau imprecizii
zorii (performanță demnă de relevat!).
Nu în ultimul rînd trebuie sublinia-
tă contribuția regizorală Ion Cojar,
care, asumîndu-și dificila răspundere
a montării unui spectacol de operă,
a optat pentru o manieră regizorală
„clasică”, dar cu subtilități de real
farmec (duetul Norma-Adalgisa, am-
plificarea corului etc.).

Scenografia simplă, sugerînd pădu-
rea adîncă, aparține lui Roland Laub,
asemeni costurilor, poate prea
sompțuoase (în cazul personajelor
principale).

Evoluțiile coregrafice — derizorii și
nu foarte necesare — au fost coordo-
nate de Alexia Mezinescu.

Anca Florea

Jeu d'Amour

(SAKTI)

I tu ești sufletul meu, dacă-mi întreb azi
sufletul,
ca tine sînt și sînt eu insumi astăzi numai tu,
numai să te ating, atîta astăzi mi-i destul,
tu, pleromatic vas care tot singele-mi bău,
tu, mintuirea mea și învierea mea ești tu!

Jeu d'Amour

(DHARMA)

I nimeni nu te înțelege,
pentru ce-ai mai fi rîmas,
Suflete, sub crîntul Lege,
pentru gura căruia gîos?

I de-acum n-or să te mai lege
minurile de pripas,
liberat de orice Lege
singur Lege ți-ai rîmas!

I cum nu pot să te mai lege
gîndurile de pripas,
liberat de orice Lege
singur Lege ți-ai rîmas!

Poem ergotic

(Pentru Dina Zborca)

I deci voi muri, — și alții au murit
deci nu mi-a fost de-nvățătură,
o voi sfîrși și eu într-un sfîrșit
deci tot cu sufletul la gură
deci voi muri, — și alții au murit
deci nu mi-a fost de-nvățătură,
o voi sfîrși și eu într-un sfîrșit
deci tot cu sufletul la gură!

I ca un Capil Bătrîn și fericit
acuma plec spre altă-nvestitură,
acolo unde sînt ținut uimit
de Domnul tot cu sufletul la gură!
ca un capil Bătrîn și fericit
acuma plec spre altă-nvestitură,
acolo unde sînt ținut uimit
de Domnul tot cu sufletul la gură!

I deci voi muri, — și alții eu murit
deci nu mi-a fost de-nvățătură,
ca să-l sîruți apoi la nesfîrșit,
sîrută-mi sufletul pe gură,
deci voi muri, — și alții au murit
deci nu mi-a fost de-nvățătură,
ca să-l sîruți apoi la nesfîrșit,
sîrută-mi sufletul pe gură!

Portret și picturii în ulei pe lemn de Augustin Zborca

UN MONUMENT AL ISTORIOGRAFIEI ROMÂNEȘTI

Cu acest volum, „Problema Iohăgia în Transilvania, 1700-1848”, David Prodan încheie ampla și documentata sa monografie Iohăgia în Transilvania, una dintre serile (cum poate fi definită, în spiritul lui A. D. Xenopol), fundamentale pentru istoria, cultura și civilizația românească. Primele trei volume, Iohăgia în Transilvania, sec. XVII, au apărut în Editura Academiei Republicii Socialiste România, în 1987 și 1988. Următoarele două volume, Iohăgia în Transilvania, sec. XVII, au apărut la Editura Științifică și Enciclopedică, în 1986 și 1987. Și acest ultim volum, Problema Iohăgia în Transilvania 1700-1848, a apărut în Editura Științifică și Enciclopedică, în 1989.

Cele 3500 de pagini pe care remarcabilul istoric le-a oferit tiparului și, prin tipar, publicului său cititor, imaginează, după propria sa măriturire, multe decenii de muncă. Cele 6 volume se constituie într-o „lucrare de istorie social-economică”. Și sint încălzite de „materie economică”, deși, în cele două volume care au cerut „natura subiectului” și „natura materialului documentar”. În felul acesta, autorul pune la dispoziția cititorului, specialist ori nu în istorie, de la noi ori de aiurea, milioane de informații cu privire la istoria extrem de zbuciumată a românilor din Transilvania, la viața lor socială, la activitățile lor economice, la creșterea de valori materiale și spirituale, la modul lor de trai modest, supus de către nobili unor privațiuni de neșopurat; și cu privire la lupta lor social-națională todeauna biruitoare.

Iohăgia reprezintă pentru David Prodan o stare socială care apare în ordinea firească a evoluției omului. El așa și cuprinde, cercetarea și exploatarea. Căpătând în acest punct de vedere se impun istoricul clujean aduce în fața contemporanilor cifre, date, fapte, activități și lasă cititorii să aprecieze posibilitățile de creație pe care le oferă feudalismul; capacitatea omului, în condițiile date, de a face cultura; interesul stăpînului (al regiunilor) feudale de a implementa în societate civilizația necesară finanțării și dezvoltării comunității umane respective.

David Prodan ne arată, prin lucrarea sa, că și creația, și cultura, și civilizația românească erau pe deplin integrate în spațiul occidentalizat avansat. Și nu numai atât. Autorul demonstrează superioritatea și a gândirii, și a forței de acțiune, și a practicii social-istorice a românilor. Tărâmul transilvănean este înfățișat în acțiune, un om care gîndește și construiește, un om care nu se lasă învins, ci învinge, un om care transformă, creează, impune civilizația. Dar nu orice civilizație, ci el impune civilizația muncii, omului care, prin activitatea lui trebuie să învingă. Proiectul monografic istoric al lui David Prodan, Iohăgia în Transilvania, este de a cuprinde întregul ansamblu al activităților și social-economic și politico-juridice, și spiritual-naționale privind Iohăgia: de a explora documentar și cercetare evoluția Iohăgia în toate efectele sale asupra românilor, și asupra celorlalte naționalități aparținute și ele de a înfățișa Iohăgia, în unitatea și particularitățile ei. În primul rînd, cu Iohăgia în celelalte țări române, Moldova și Muntenia, dar și cu Iohăgia în răsăritul european, mai ales în imperiul austro-ungar. În cuprinderea și tratarea completă a subiectului său l-a ajutat și timpul la care a lucrat, în 1984, perioada cea mai bogată în fapte și evenimente sociale; și spațiul geografic — Transilvania și pentru anumite detalii și momente semnificative ale istoriei naționale și Moldo-va și Muntenia — care l-a călătorit și a explorat istoria, mult mai bogată decât a Occidentului, și faptul uman care a trăit și s-a pregătit timp de milenii în condiții (și sub influența) celor trei mari civilizații, elenă, romană și bizantină și l-a asat de a fi pentru întreaga lume medievală europeană, în lupta pentru existență și ființa națională.

Acestă strălucită monografie are și o valoare de model pentru istoriografia contemporană și de viitor. Specialistii se vor raporta la ea ca volum de informație, ca metodă de cercetare, ca nivel de cunoaștere și mod de interpretare a faptelor și datelor istorice, ca spirit de reconstrucție (dar și construcție) autentică a istoriei prin datele sale, dar și ca model (sau modalitate) de a gândi, cerceta și

înțelega istoria. Prin Iohăgia în Transilvania, cit și prin Răscoala lui Horea, Supplex Libellus Valachorum, Migrația, David Prodan a înregistrat de fapt istoriografia românească cu „Istoria a Transilvaniei”. Și cum așa în istoriografia universală se vorbește că există o Romă a lui Moise, tot așa se va spune în istoriografia națională că există o Transilvanie a lui David Prodan. El a investigat, cercetat, studiat, înțeles și explicat, ca nimeni altul, și finețea gândirii țărănilor și rugărea lor dreaptă, și dirigența muncii lor și bolăria de a-și apăra, la nevoie chiar, „cu lancea” viața, libertatea, produsele și munca lor. Autorul realizează, în fapt, cu o nesemnificată competență o istorie a creației, a culturii și civilizației din Transilvania. Volumele sale pun în evidență întregul sistem al Iohăgia, tabloul ei complet; cuprind și înfățișează succesiunea tuturor împrejurărilor, a marilor momente de viață socială, națională, de la 1457, 1514, 1700 în care țărănimea română a fost autorul principal, forța care s-a impus în primul plan vieții sociale și de stat.

Cercetările lui David Prodan, construcția sa teoretică nu rămîn la o simplă abilită generală a problemei. Ele cuprind un plan cit de larg, întins în timp pe secole, și în spațiu și bogat în conținut social. Cu fenomenul Iohăgia, el cuprinde întreg spațiul european de răsărit. Lucrarea sa deschide drumul unor vaste cercetări menite să cuprindă „într-o ordine coerentă” întreaga societate medievală și să pună „într-o logică istorică” toate activitățile și procesele sociale ale epocii feudale. Prin analiza și lucrări la gândiri și acțiuni sale de istoric, al vieții sociale pe care o cuprinde în toată desfășurarea sa concret-istorică îl reprezintă țărănul. Acesta constituie, prin munca și activitățile sale diurne, temelia societății feudale, societate care s-a înscris și a mers, cu toate greutățile și acțiunile prin care a trecut și prin care a ființat, în lanțul nesfârșit al progresului social.

Iohăgia, cuprind și desemnat mai ales prin țărăn dar nu numai prin el, ci și prin jeler, prin meseriașii de orice profesie, chiar prin învățătorul ori preotul satului, este înfățișat de David Prodan om al muncii, al muncii trudnice de timp, ca om al meseriilor grele aducătoare de beneficii și materiale și bănești stăpînului. Profesorul clujean surprinde și aduce în primul plan lucrări și iohăgia om de acțiune, care execută nu numai ceea ce i se spune, ci — cu toate greutățile — face și ceea ce-l convine lui, familiii lui, neamului lui.

Intemeierea volumelor o realizează în „coerentă parte” pe un extrem de bogat material inedit: urbanul sau conscripții, inventare, societăți, registre de dijme, pe alte materiale documentare. În cuprindul lucrării se cere în egală măsură și de omul uman și de conținutul material al domeniului și de drepturile Iohăgia și de sarcinile lor feudale. Autorul are în vedere, mai ales, „cursul general al vieții cotidiane materiale, muncă de toate zilele, care vehiculează (smb. nu. M.M.) dezvoltarea istoriei, raporturile muncii care generează (smb. nu. M.M.) lupta”. În felul acesta, scopul principal al investigației sale devine stabilirea ei mai exactă în concret și în cifre a faptelor. Căci, așa cum ne spunea istoricul, „numai pe fapte bine stabilite se pot întemeia interpretări, judecări istorice valabile”. Pentru dînsul, „faptele, și cit mai multe fapte, ansamblu de fapte, permit istoricului să analizeze rezultatele imaginare, să imagineze adevărată”. Ele faptele, reprezintă „temeiul solid al oricărei generalizări”. Anunțul, „nuzeria faptului conștient”, îl ajută să strălucă în mecanismul complicat al raporturilor sociale feudale, să se angajeze „în analiza minutuoasă a multor stări de lucruri, să facă mai inteligibile textele sumare, expresele lor laconice, temerile și enunțurile fără așteptări, să exprime în termeni conștienți, obiectivi, raporturile feudale”, să reconstituie „imaginea reală a Iohăgia în Transilvania”, să stabilească „cadre mai sigure, temeruri mai solide pentru cercetări viitoare”. Și, în cele din urmă, așa cum singur mărturisește, o astfel de muncă, cuprinsă în cele 6 volume, a „întreprins-o [și] cu gândul de a deschide larg drumul unei specialități”.

Istoricul are în vedere nu simpla cunoaștere și stăpînire a acestei epoci istorice. El este preocupat, mai ales, de a cuprinde istoria

faptelor și de a construi istoria modelelor de muncă. Adică acea istorie promovată din fapte sociale și redată prin modele umane. În aceasta activitate de defrișare a unei asemenea largi probleme sociale și de întemeiere a unui mod de gândire istoriografic complex, bazat în totalitate pe pe realități istorice date, David Prodan demonstrează la fel de „concrețea istoriei”, și face ca faptele și istoria să „devină inteligibile”. El pătrunde în adîncimea realităților istorico-sociale, descompune aceste realități pe unități constitutive și apoi trece la „analiza minuțioasă a particularităților fiecărui domeniu, individual”. Istoricul are în vedere, în egală măsură, antecedentele constitutive ale Iohăgia, evoluția și „împlinirea ei ca stare socială publică” și apoi faza sa gravă în care robota și serbia sint împinse peste limitele suportabilității umane.

David Prodan surprinde și înfățișează Iohăgia în complexitatea ei crescîndă, pe toată gama problemelor formării și dezvoltării treptate a raporturilor dintre supus și stăpîn, „concomitent” cu întărirea aparatelor de supraveghere și exploatare și socială și națională. Și ajunge pînă la realizarea ei deplină și de neșopurat în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea. Adică, el urmărește Iohăgia în conținutul și formele ei care au fost supuse unei întregi evoluții și transformări, a suprapunerilor succesive de spirit și de acțiune și de prestații pe care supușii le-au executat în bani, în natură, în muncă, „tot mai mult muncă”. În timp, sarcinile feudale cresc, se agravează aproape tot timpul pe domeniul stăpînului. Și situația socială și națională a Iohăgia se schimbă treptat agravîndu-se evident. Raporturile feudale se desăvîșesc, ele se transformă, din raporturi de demnitate direct în „stăpînire feudală” străină. Sub puterea stăpînului încep să treacă meserile, extragerea cărbunului și mineritul, morile etc., dar și învățămîntul și educația, și credința și jurisdicția. Unele domenii feudale ajung să absoarbă celelalte, castele, aparat militar cu stăpînirea militară, și se pedestră plătii, străji, aparat economic plăt, provizor, viceprovizor, sames, chejar, pliar, grădinar, timpieri, păstori. În toate domeniile vieții sociale și național-spirituale și pe tot parcursul existenței și dezvoltării Iohăgia în cuprindul ei se vădește aceeași tendință generală — creșterea de intensitate, de întărire a supririi naționale. Evident, se vădește mai ales „tendința de sporire a obligațiilor de muncă agricolă și a pămîntului lucrat pentru stăpîn” și excluderea românilor de la orice drepturi sociale, de învățămînt și educație. Această dublă aspirare și socială și națională cuprindă și să și să și muncă, și socială și istorică, și activitățile industriale, și ale meseriașilor. Nimic nu a scăpat de sub jugul stăpînului feudal, iar aceasta s-a repercutat, pe toate planurile, cu atât mai rău asupra românilor. Ei au fost excluși de la viața socială politică și de la viața cultural-spirituale. Dreptele lor au fost reduse, doar ca dreptul de a munci pentru stăpînul feudal. Cifrele, datele, faptele neenumerăte pe care le cuprinde lucrarea reliefează spiritul transilvănean al muncii, hotărîrea țărănimii Iohăgia, a întregii populații românești de a învinge vicisitudinile istoriei și de a rămîne neclintită în tenacitate și rezistență. Toate volumele sint alinate și ne dezvoltă, prin efectele autorului, pe baza materialului istoric faptic, vechime, unitate, masa majoritară și continuitatea românilor în întreg spațiul geografic al Transilvaniei.

Cu argumente, autorul aduce și glasul, și sunta și ridicarea națională a predecesorilor. El are în vedere și Corifeii dar și, mai ales, masele. Iohăgia nu suportă-o în primul rînd masele, și prin lupta lor a fost întărită Iohăgia și prin masele țărănești a jivins Transilvania. Referințele sale și la estul și la vestul Transilvaniei se referă ca unitate de gândire și acțiune numai la Moldova și Muntenia. În rest, răsăritul rămîne exemplificativ. Adică ne arată că românii erau și prin deosebită natură, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l-au conceput, l-au împlinit și l-au apărut ca fiind egal cu cel al altor națiuni, și prin forță voluntară, și prin modul de a gândi și a fi oameni social înaintați, știu să fie pavăză răului, să apere cultura, tot conștient spiritual de care la vremea aceea beneficia mai ales spațiul Naționalului lor, românii l

POSTA

amintim c-o dată, dacă mai e nevoie, acelor corespondenți care nu știu „regula” că nu se interesează de fotografiile autorilor (orică format) decât în cazul că se solicită acest lucru în mod expres. Textele le vrem dactilografiate și să nu depășească zece pagini.

Din Ploiești, Gabriel Tanu, după ce „S-a lămurit pe unde batem noi cu lanseța” (?) ne trimite câteva poezii. Câtăm o strofă care ne-a plăcut. Nu știu cum arată născătorul ei, dar cum se umple de pești / cum coboară din țărâni și se apleacă / în alaiul de cai și calești? Ne pare bine că e un vrednic cititor al revistei **Lucașfăur**.

Un „amalgam” ciudat ne parvine după un timp de la Ion Zimbru din Galați. E bine că a revenit la așteptate. Exemplonul n-ă părut poemul „O, în oraș”. Preferăm, totuși, să-i citim poezia cu care ne-a obisnuit. Așa că, așteptăm.

Decamdată vă anunțăm că am primit plăcut cu poeziile și scrisorile însoțitoare stimatei Anca Ogar din Hunedoara. Așteptăm și alte mostre.

Iată o scrisoare care însoțește un grupaj de versuri: „Mă numesc Sirbu Camelia sint din Iași și am 20 de ani, iubesc poezia... rămâne de văzut dacă e ea mă iubesc”. Vă răspund că decamdată „poezia” va fi iubesc. Poate mai târziu, spre primăvară.

În informăm pe Alex. Mărgărit din Lugoj că noi nu răspundem corespondenților pe adresa de acasă. Asta ne-ar mai trebui! Cele trimise sunt sub nivelul prezențialei acestei rubrici. E bine că frecventăm un canal literar, acest obicei, vă arată să rămâneți mereu... în mină, cum se spune.

Poezii notabile, pline de sensibilitate, clare, „aproape în vers clasici” ne trimite Gheorghe Crețu din Satu-Mare. Primul lot ne-a ajutat să ne facem o idee despre „universal poetic” în care se mișcă. Din lotul următor sperăm să reținem câte ceva pentru **Perisop**.

Din Năvodari, Constantin Prelucă revine cu o scrisoare și un grupaj de poezii. În misiiv își exprimă regretul că am „renunțat la formele fixe” de poezie. N-am renunțat. Nu mai sint stihle. Eu tot cu versul liber votez, ca să zic așa. Așteptăm și poezia Dar, vă rugăm să dactilografiati textele. I-am transmis lui Fănuș „plecăciunile” dumneavoastră.

Două parohii amuzante ne trimite D. Nicoliciu din Caracul.

Celelalte lucruri dovedesc meșteșug poetic și experiență literară.

Vom revizui la **Perisop** un rondel care ne-a plăcut. Așteptăm în continuare.

Corespondența Anisoara Stănescu din Suceava deosebită „bună cael pisc al creației literare care ne numește poezia”. Să fie într-un ceas bun. Decamdată sinteti abia la poezie... Mulțumim lui Toma Falade din București

pentru scrisorile și pentru „portretul” schițat. Așteptăm în continuare fiindcă sint semne reale de talent. Nu mai trimiteți texte scrise de mână.

C. Fotografic executată la Foto-sport și un grupaj de poezii ne trimite de la Bacău Gina Adalgiza. Nu sint reale poeziile. Am dori câteva date suplimentare conform obiceiului. Deci, așteptăm...

Irinit și dojenitor, Domnie Diamant pecează într-o scrisoare al căreia... cu vederea, desigur... faptul că în loc să-mi întindă mină, cum sperăm și încă mă obține să sper, ați preferat să mă cum luați peste picior... Noi? Ne pare rău. Dovadă, repet, că în ciuda tonului ireverențios vă acordăm în continuare atenția cuvenită.

Un T. Severin din Andel D. ne trimite o scrisoare lămuritoare și câteva date biografice. Am înțeles totul și-l rugăm să ne trină la curent cu poeziile scrise mai recent.

Un ciclu de poezii expediază din orașul de pe Dunăre Ion Gălațeanu.

Sint foarte multe lucruri de excepție. Reținem câteva pentru un viitor **Perisop**.

În anunțăm pe această cale pe corespondentul nostru Florin Grigoriu din Lehlu Gară că noi l-am publicat acum câteva ani în suplimentul „Lucașfăur copiilor” și că de atunci îl urmărim cu atenție evoluția în multe reviste literare. Îl sfătuim să-și bată la mână volumul pentru cei mici și să se prezinte cu el la Editura Ion Creangă unde, sintem siguri, va găsi înțelegerea necesară. În rest, toate cele bune.

Rectificăm virsta corespondentei noastre Mariana Namian pentru a nu produce „suspiciuni” în familie. Dinsa are 18 ani nu 19 așa cum dicit-o erorare a apărut în cifre.

Așteptăm noi poezii și îi dorim succes în munca de „răscolire” a librăriilor din București. Poate are noroc...

Din orașul castanilor, Făurei, Transilvania, trimite niște versuri și multe salutări lui „Nea Fănuș”. Versurile sint nesemnificative. Salutările le-am transmis așa cum sint.

Lui Dobre Enache din Oltenița îi este „o teamă ciudată să pătrundă într-o redacție”, l se pare că „profanează un sanctuar”. Nu trebuie să-i fie chiar atât de frică. Dacă nu are curajul necesar să rămână fidel serviciilor **PTTR**-ului. Sperăm să placă volumul editurii la care l-ați trimis.

Frumos „pantumul” semnat de George Popescu din Pucioasa. Sintem, iarăși, în așteptarea unui lot mai semnificativ. Să avem, reciproc, răbdare.

Din comuna Prundu, profesorul Valeriu F. Oltăș după ce ne-a scris că dănsul vrea să colaborăm, ne pune în vedere să fim mai atenți.

Sintem. Pînă nu va trimite textele dactilografiate interrumem orice colaborare. Deci, pînă atunci, „la mulți ani!”

O scrisoare semnată Felix și soția din Timișoara, precizează că autorul este „un pesimist” pe care nu-l interesează „publicarea”, că scrie de la „9 anișori” și că nu vrea să semneze cu numele adevărat.

Avind în vedere însă motivele îngrate îl comunicăm că nici pe noi nu ne interesează motivele „pesimismului” său și nici „poeziile” care sint destul de modeste. Cînd îi va trece „pasa proastă” vom mai putea sta de vorbă.

Îl comunicăm poetului Marius Sirbu din Lugoj că am primit scrisorile, ne-am lămurit în legătură cu cele scrise și că am reținut câteva poezii pentru rubrica **Perisop**. Îl asigurăm că

PERISOP

Nu-i vina flăcărilor

De nu-ă mai muși în vis e numai unul.
E golul pur, pustiu și el în sine
line structura vidului ce vine
arzind pe rug și-și snarbe singur fumul.
Sînt în teama de desfrunzind se întens,
alt univers să vezi, tacit aspiri.
Cînd tree țărîni șgamtosi te miri
că nu-i făceri-n liniște — ci sens.
Dar vidul eînd cuprinde nu-avesmintă.
Intrezăst un mult rîvnit destin,
pe secul și idelle te lin
în timp ce dormi și singele tău cîntă.

IOAN SILVAN

Conjugare

Sint. Si-mi sună dulce umbra,
cînd pămîntul zorilor
deretă năptea de umbră.

Esti. Scîdat în apa limpede
a întimplării de lingă mine,
fascinantă umire de a fi.

Sintem stăpîniilor celorlor,
stăpîni în meselour,
al viselor zburdalnice de păpădie,
din lumățiile noastre tremetînde
inchipind
ciela rotundă ea un miez.
pe care se-nfășoară nevoia de lumină.

Piatra

Te odihnesti în inima pietrei.
Ea are pentru tine,
cel ce-al lubti-o,
din tresăritii de magmă veche,
cuvinte adînci, de piatră.

Pentru ea, tu nu mai ai
decît punctul țirzu de diamant,
unda ce-o străbate
în silențioasă-necrușărit.

nu știm cine se ascunde sub numele de C. Bejăniaru din Tulcea.

Din Gurasada Ion Marinescu ne trimite o epigramă pe care o reproducem: „De cînd poezia o scrieli / Mircea Micu — acum e mare / Nu cu detinul ce-i revine, / Ci, că are căutare...”. Mă rog, să fie cum ziceți.

Din București S. Militade ne trimite câteva poezii drept „mostră din tutunul meu”. Nu ne-a plăcut. Este „înțeles” dumneavoastră. E prea aromat pentru noi. Interceți la vara viitoare.

Un plic promițător cu multe lucruri excelente am primit de la I. B. Coman din Tecuci. „Doar timpul sapă rîni pe sub nisipuri / pe care sare mării dezmiardă...”. Și, mai departe, în altă poezie: „Trece un zeu bătrîn pe ape / numărînd rînila amurgului...”. Multe, foarte

În inelul inimii tale, bate
inima pietrei,
constanță, credință, fîndră.
Piatra ta cu ochi de piatră.

Tu, doar te odihnesti.

OGANA KADAR

Îngropînd calul

tu îi dorești a fi un taler cald
acest snare care mă hea și-n care mă scald,
adevărul mă plimbă în lesa lui de gheață
pe marginea îngustă a ploilor de dimineață;
în trupul meu increment sînvîns
doar osul pășării tălăzite un vis;
sau arhiv taler oglinzite, s-au despletit
luminăriile,
desfigurate în metalice prufe sint chemările,
tu îi dorești să mă trezească pe sternal unui
urici,

Cîntec Interupt

tu nu vei fi și-am să călugăresc
în debarasa plină cu dulețești;
nu vei atinge noaptea, alii cîi atîpesc,
nici funia cea mult prea curioasă.

auri? se apală-nul armura teutună
culeșind în petrosul lacrimii, femeia,
traveri imi vor aduce o bufonă
și-mi vor înforca stielele cu chela.

îți zic: să stăm în starea de planton
zărîndu-ne doar vremea cînti ne va plînce
craniul,
îngenunchez pe dunga de neon,
din care se revarsă roz și grav pianul;

nu ești și mie-mi putezești gîndul,
lesind cu gene lungi și sîdești
un fluture de noaptea sărîndu-văzdubul,
mă-nghite calm și fără calomniil.

CRISTIANA CALIAN

multe imagini de excepție. Păstrăm ce ne-ați trimis și așteptăm un nou lot în vederea unui selectii.

Am mai spus că la Galați se scrie multă poezie. Iată un nume nou, Balaur Cătălin, dacă n-o fi pseudonim, care ne trimite câteva „rubayate” și chiar un „gazet”. Să fie același corespondent căruia l-am răspuns în septembrie?

Fiindcă ați rămas doar cu poezia, cum ziceți, dragă Marcel Lucașu, vă asigur că sinteți într-o companie plăcută. „Beau din lună / cîntînd un pahar de sampanie”.

„Sau, alte câteva imagini: „Poemul abia dacă e / răna mea deschisă”.

Deci, nu sinteți chiar singuri și n-are rost să vă melancolizați.

Mircea Micu

Creangă și conștiința națională

Urmare din pag. 1

romănesc. Cu I.L. Caragiale, lucrurile sint chiar foarte incerte. S-a vorbit de o neaderență a comediului la românism, explicabilă prin singele străin care l-ar fi curs prin vine. N-a fost numai „ultimul” fenomen? Cereții și cereții mai noi susțin însă originea română a scriitorului, mărturisită de două ori de Caragiale însuși în diverse ocazii. Cred că neadepțarea de i s-a făcut scriitorului vine și dintr-un viciu de metodă constînd în despărțirea arieftății într-o concepție estetice și cereții, și fete complementare ale unei realități mai profunde, de ordin ontologic. Nu e locul de a intra în detalii. E de precizat doar că, în cazul Caragiale, conștiința națională capătă o extraordinară consistență prin chiar astira necrușătoare a „patriotismului” de tip Calpurnius. Care nu e și punctul de pornire al doctrinei eminesciene?

Dar Ion Creangă? El e „Homer al nostru” (G. Ibrăileanu), „poporul român însuși surprins într-un moment de genială expansiune” (C. Călinescu) etc. Aceste judecăți de valoare cu totul memorabile nu ne vorbesc însă despre un Creangă pînă la urmă înțeles prin concepția de conștiință națională. El încă se identifică cu incoștîntul electiv, treclînd un scriitor de tip „folcloric”. Ce-i drept, Călinescu l-a recunoscut o înaltă conștiință estetice. Mai rămîne să dovedim că Ion Creangă avea și o înaltă conștiință națională, nefiind vorba de un „primiții” în stare primitivă. Putîm atenți la faptul că humulețeanul era un militant plin de fervoare al ideal de românism. Pentru el, bună-nară, preotul trebuie să fie un ferment puternic în trezirea conștiinței naționale a poporului.

În februarie 1872, Creangă semnează în *Noul curier român* (Iasi), articolul *Mitruțeanu*, în care spune că preutul are datoria sacră să deseste în săteni „conștiința națională, atît de amorțită” (Opere, II, editie îngrijită de Iorgu Iordan și Elisabeta Brăncuși, Ed. Minerva, 1970, p. 92). În discuțiile cu poporanii, continuă Creangă, preotul trebuie „să introducă în conversație narative istorice, să pună a treie balade și dolne populare despre faptele strămoșilor și despre pornirile inimel lor” și, totodată, să-i ferească de „mreaja primejdoasă și sugrumătoare a veneticiilor, ce au curajul a profita de simplitatea lor, pentru a-i specula și a-i exploata”. Răstălmăcindu-i-se intenția, Creangă a putut fi acuzat, ca și Eminescu, de „naționalism” și „xenofobie”. În realitate, nu e vorba — ca și în cazul lui Eminescu — de antisemitism, atitudinea scriitorului vizînd elemente nu atît etnice, cît economice, sociale și etice (specuță, exploatare, moralitate, sentimente înalte, alcoolism etc.).

În face Eminescu. Grăitor însă devine faptul că prietenia celor doi scriitori se va cimenta și pe un plan ideatic aproape ignorat de cercetători.

Problema religioasă în sine este abordată de Creangă din perspectiva aceleiași conștiințe naționale profunde. În februarie 1872, publică în *Noul curier român* articolul *Iezuitismul în România*, în care aminteste de „timpurile de tristă aducere aminte ale fanariotilor, cînd țara gemea sub învaziunea călugărilor și fanariotilor greci, cari au coplesit locurile cele mai frumoase ale țării și care tot cu aceeași încredințare și cucerire delezată — lacoma omidă di pe frageda mîlădă, ca neagra lipitoare pe sinul de zăpădat al dulcel copilărie, sugea din frunză suc și singele din vine, în blînda Românie !!!...” (pp. 96-97). Creangă demonstrează că încercarea de a infiltra noi școli lezante pe linia cele vechi, în România, constituie o încercare de intruziune a străinilor în sinul etniei românești, profitîndu-se de spiritul nostru tolerant și ospitalier: „Țara noastră este bună, este ospitalieră, este tolerantă; e n-a persecutat niciodată religiunile străine din sinul ei. Dar probe destul de puternice avem că acolo religiuni au născut și născătoare încă n-a amară contra ei”. (p. 97). Ne ducem iarăși, fără să vrem, cu gîndul la publicistica eminesciană unde se regăsește probleme similare. Scrie mai departe Creangă: „Așa e țara noastră... e bună și tolerantă! Tot ce este mai infectat în societatea europeană se grămădește pe malurile Dimbovitelor și a Bahluiului, căci aici serul pare mai princios...” (p. 97). Creangă nu-l cunoștea pe Eminescu și totuși parcă ar fi un preluđu al ziaristicii de la *Timpu!*

În aceeași perioadă, povestitorul destășu o ferventă activitate politică. Incit cele două intervenții în presa anar cît se poate de firești. Creangă mărturiseste a fi fost, între 1866-1872, împreună cu fostul său coleg de școală Vasile Conta, în miezul politicii: „În intreririle de la primărie cine era mai guraliv decît mine. După, Damascin și Corduneanu? Aliegem și cuiegam la deputații membri comunal, tot ce era mai bunisor din fracțiune”. Este vorba de „fracțiunea liberă și independentă” sau Partidul social-democrat (din care făcea parte și Vasile Conta), partid influent în doctrina școlii naționale a lui Simion Bărnuțiu pe care o va infiltra T. Maiorescu. Desi îl admira pe fostul său profesor, Creangă n-a

DIN LIRICA ITALIANĂ

FRANCA MINUZZO BACCHIEGA

A studiat la Venetia și la Urbino, unde predă literatura anglo-americană. A tradus din engleză, se ocupă de antropologie și religii orientale. Prima carte de poezie i-a apărut la „Vallechi”, în 1964, și se numește „In muzica fîntînilor”. Colaborază la reviste ca: „Paragone”, „Le lingue del mondo”, „Pollaroma”, „L'ozio letterario”, „Hellas” etc. Ca poetă și eseistă, este cîștigătoare a mai multor premii literare.

Nu știi

Parlezi pe roșu
ca la ruletă
Îl vorbești propriul inimă
despre o apă ce pare o roșă
nu simți
sub forța care te-mpinge să iubești
surda sugere a unei victorii
în vreme ce haina de mătase te înmoale
— simțușii (fășurî persiană —
jesuș de un inger al deretii
ea să măsori cu bucurii distanțele
fără să abosești
și fără să te plîngi
fără să intuiiești abuzul precar
care așteaptă dragostea
la incheierea cursei.

Mica pace

Cu inima aștită erozețel,
repari cîna pe cea ce ai,
independența un cîrlînt
în timp ce cupoluri se supraincezeșea.
și între timp observe în apusul
aproape adormiri ce să înșele așteptarea.
„Virtute pentru virtute”, te-au învățat
să intuiiești, să înțelegi, să auzi, să-ți imaginezi
să visezi visele altora
în special, aproape.
și speră să-ți iubești,
Dar tu, înfrîntă
un cîrd gălăgios
șiștece ca la un plente
intulecă distrat istoria pe care al conceptu-o,
visat-o ce pe un act de iubire.
Este. Nu am înțeles-o!

Se fărîmiează

Se fărîmieșă demnitatea de-a te supăria
atunci cînd masa devine pe neașteptate chiar
în elipa în care descopăr
— reșîndu-mi temerul pe buze —
propria-mi imagine deformată
oterită mie de privirile tale

In românește de Ștefan Damian

„LEGENDĂ ȘI ADEVĂR”

Urmare din pag. a 2-a

tilor. Îpsii de referințe documentare în ceea ce privește legătura lui Petrea Iminovici cu ceilalți Eminoviciți care figurează în arbore, mai degrabă autorul ar fi putut să urmărească descendenții surorilor cămararului, întreprinzînd astfel o cercetare originală, dar aceasta, desigur, ar fi presupus niște dificultăți de documentare, pe care autorul le-a surmontat ocolind problema: „În mod normal, o cercetare completă dedicată neamului Eminoviciților ar fi putut continua prin descrierea amănunțită a ramurilor înfădate de surorile cămararului, căbotore: Maronec, Smocot, Ieremici și Sandricu, cu urmași pînă în zilele noastre. Însă o atare investigație n-ă părut oțioasă, cîtă vreme ramura principală, reprezentată de părintele poetului, fusese trans-

plantată deja în Moldova de nord încă din primii ani ai deceniului patru al secolului trecut.” Iată ce se repede s-a rezolvat o problemă genealogică în care autorul ar fi putut aduce într-adevăr o contribuție personală.

Volumul se încheie cu o cronologie, în care majoritatea datelor se referă la ipoteticii strămoși bănăteni și hăieni ai poetului.

Alături de necesitatea sintezelor, cel puțin trei alți de presară este cea a monografiilor întemiate pe cercetări propriu-zise — reînțocirea la izvoare. Acolo trebuie — căutate toate soluțiile problemelor pe care le compoartă genealogia eminesciană. Cartea în discuție reprezintă, prin contraxemplul pe care îl oferă, un îndemn la continuarea cercetării în arhive.

Ion 1988

RECENT, CUNOSCUTUL REGIZOR SPANIOL CARLOS SAURA, a acordat un interviu revistei sovietice „Sovetskaja kultura” din care reproducem:

— Care este crezul dv. artistic?
— Filmul a devenit un limbaj al epocii contemporane, expresia ei și un apel. Lucrările mele sint influențate de multe stiluri. Fundamentul îl reprezintă posibilitatea de a exprima modalitatea de a înțelege neînțelegia mea. N-am turnat nicînd astfel o cercetare originală, dar aceasta, desigur, ar fi presupus niște dificultăți de documentare, pe care autorul le-a surmontat ocolind problema: „În mod normal, o cercetare completă dedicată neamului Eminoviciților ar fi putut continua prin descrierea amănunțită a ramurilor înfădate de surorile cămararului, căbotore: Maronec, Smocot, Ieremici și Sandricu, cu urmași pînă în zilele noastre. Însă o atare investigație n-ă părut oțioasă, cîtă vreme ramura principală, reprezentată de părintele poetului, fusese trans-

plantată deja în Moldova de nord încă din primii ani ai deceniului patru al secolului trecut.” Iată ce se repede s-a rezolvat o problemă genealogică în care autorul ar fi putut aduce într-adevăr o contribuție personală.

Volumul se încheie cu o cronologie, în care majoritatea datelor se referă la ipoteticii strămoși bănăteni și hăieni ai poetului.

Alături de necesitatea sintezelor, cel puțin trei alți de presară este cea a monografiilor întemiate pe cercetări propriu-zise — reînțocirea la izvoare. Acolo trebuie — căutate toate soluțiile problemelor pe care le compoartă genealogia eminesciană. Cartea în discuție reprezintă, prin contraxemplul pe care îl oferă, un îndemn la continuarea cercetării în arhive.

Eroismul cotidian al muncii

Urmare din pag. 1

marie sau intinerice. Si cîntul acesta, pornit din sufletele deschise ale națiunii întregi, se uneste cu fapta acelu, unde se hotărăște noul destin al muncii, al civilizației umane, al culturii noastre, așa cum toate cîntările noastre sint strîine în marea buche... al țării: Cîntarea Românelor, ce vine să ne încete prin multumirile noastre într-o bine și de mai bine, într-o țară și dorul nostru de cînt și de iubire de muncă. Iată cum răspund în corul mare al țării cele de la minele din Anina sau Cozia, de la Moldova Nouă sau Petroșani, de la Motru sau de la centrul lumiiilor vii de la Forțile de Fier, de la Urziceni, August la fel, ca și cei de la întreprinderile ce produc bunuri de consum ori bunuri pentru confortul nostru, ca Electronica, Electroaparata, Electrobanat, Com-Tim, Hidromecanica, ori Tehnotric, Mecanica fină sau oțelăria de la Galați, constructorii de mașini și de lincaie, ori de la fabrica de tractoare din Miercurea Ciuc, de la uzinele speciale și de ceramică fină ori de cristalluri, fâurarii de pine caldă de pe ogarele atit de mănoase în acest an cu producții record cum nu a mai fost vreodată în istoria agriculturii românești, asta ca rezultat firesc al noli politici, prin noua revoluție agrară, prin noua conștiință revoluționară prin noua calitate de a fi și a produce. Se întind hordele poporului liber și stăpîn pe propria sa soartă cum nu a mai fost vreodată, hora străbună, hora de oraș și de cînt, hora multumirilor, dar și hora noilor chemări, a noilor răspunsuri, unite într-un mare prezent al întregului popor românesc în înaltul Om de oțel, cîmirea destinului nostru demn în lume, la apelu fierbinte al secretarului general al partidului, reales prin votul unanimă a neamului la marea forum, ce prin grija lui nemărginită ne prefăgurează un viitor strălucitor și demn de gloria românilor de aici, marea și fâur de destin înalt și înalt Om de oțel, așa cum ne chemă și înțiu Om al țării, în dîcînd, totodată, căile și mijloacele de a chînce, în mod garantat, cele mai de seamă fructe ale muncii. Prin muncă descătușată de opreliști și de nevoi, așa cum numai socialismul poate oferi cadrul adecvat pentru drumul înalt și înalt Om de oțel, nismului în această patrie, al căruil popor este hotărît să așeze la temelie viitorului său destin muncă lui plină de hărnicie, așa cum a făcut și pînă azi sub înțeleapta îndrumare a forului său conducător — partidul, și a fiului său iubii, conducătorul națiunii noastre înfloritoare. Pentru toate faptele lui înalt, neam, dar mai cu seamă pentru ce va mai dăru poporului său, ca drept omagiu și mulțumire, poporul îl asigură prin cuvîntul ferm că va face totul, așa cum a indicat la Congres, întru fâurirea marilor obiective, cuprinse în documentele programatice ale Congresului al XIV-lea al partidului, în Tezele și Programul de muncă și de înălțare a României spre cîmirea socialismului și înaintarea țării spre era comunistă.

Sint mărturie ale faptului eroic de zi cu zi a milioanele de brațe, înălțate spre piscurile noilor zămisliiri, prin acea nouă conștiință, revoluționară, care este indispensabilă pentru fâurirea conștientă a celui mai demn și înalt om de oțel, lumea noastră socialistă, între care ne chemă și ne îndeamnă înfăclăruțul și genulul strateg al României socialiste, primul fâur de destin nou — tovarăș Nicolae Ceaușescu, iar noi ca singur suvolet de fapta pornim unii în glînd și lăună, întregul popor, vom înălța brațele spre lumină și prin muncă eroică de zi cu zi, pînă la lăurea lumii noastre ce așteaptă drept marea destin comunist.

Programul manifestărilor organizate de Muzeul Literaturii Române

● 11 decembrie 1988: **Congresul secretarului general al partidului, tovarăș Nicolae Ceaușescu**, privind funcțiile și rolul literaturii în procesul edificării societății socialiste în patria noastră: **Muzeul Literaturii române și patrimoniul cultural-național în opera de educație și cultură** (tenară — Simpozion — expoziție. Participă: acad. Al. Balaci — vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din R. S. România, Iulian Antonescu — director adjunct în Consiliul Cultural și Educațional Socialiste, dr. Gabriel Strempeț — director al Bibliotecii Academiei R. S. România, dr. Teodor Vărgolei — redactor șef adjunct al Editurii „Minerva”.

● 12 decembrie 1988: **Congresul al XIV-lea al Uniunii Scriitorilor din România**, în cadrul căruia se va desfășura **Simpozionul „Virtute pentru virtute”**, te-au învățat să intuiiești, să înțelegi, să auzi, să-ți imaginezi să visezi visele altora în special, aproape. și speră să-ți iubești, Dar tu, înfrîntă un cîrd gălăgios șiștece ca la un plente intulecă distrat istoria pe care al conceptu-o, visat-o ce pe un act de iubire. Este. Nu am înțeles-o!

● 13 decembrie 1988: **Valori neperioare ale patrimoniului național: Centenar Ion Creangă**, în cadrul căruia se va desfășura **Simpozionul „Virtute pentru virtute”**, te-au învățat să intuiiești, să înțelegi, să auzi, să-ți imaginezi să visezi visele altora în special, aproape. și speră să-ți iubești, Dar tu, înfrîntă un cîrd gălăgios șiștece ca la un plente intulecă distrat istoria pe care al conceptu-o, visat-o ce pe un act de iubire. Este. Nu am înțeles-o!

● 14 decembrie 1988: **Tradiție și actualitate în literatura română — înalte idealuri ale umanității revoluționare**, în cadrul căruia se va desfășura **Simpozionul „Virtute pentru virtute”**, te-au învățat să intuiiești, să înțelegi, să auzi, să-ți imaginezi să visezi visele altora în special, aproape. și speră să-ți iubești, Dar tu, înfrîntă un cîrd gălăgios șiștece ca la un plente intulecă distrat istoria pe care al conceptu-o, visat-o ce pe un act de iubire. Este. Nu am înțeles-o!

● 15 decembrie 1988: **Limba și literatura română — componente ale marii epoci istorice a poporului**, în cadrul căruia se va desfășura **Simpozionul „Virtute pentru virtute”**, te-au învățat să intuiiești, să înțelegi, să auzi, să-ți imaginezi să visezi visele altora în special, aproape. și speră să-ți iubești, Dar tu, înfrîntă un cîrd gălăgios șiștece ca la un plente intulecă distrat istoria pe care al conceptu-o, visat-o ce pe un act de iubire. Este. Nu am înțeles-o!

● 16 decembrie 1988: **Limba și literatura română — componente ale marii epoci istorice a poporului**, în cadrul căruia se va desfășura **Simpozionul „Virtute pentru virtute”**, te-au învățat să intuiiești, să înțelegi, să auzi, să-ți imaginezi să visezi visele altora în special, aproape. și speră să-ți iubești, Dar tu, înfrîntă un cîrd gălăgios șiștece ca la un plente intulecă distrat istoria pe care al conceptu-o, visat-o ce pe un act de iubire. Este. Nu am înțeles-o!

● 17 decembrie 1988: **Limba și literatura română — componente ale marii epoci istorice a poporului**, în cadrul căruia se va desfășura **Simpozionul „Virtute pentru virtute”**, te-au învățat să intuiiești, să înțelegi, să auzi, să-ți imaginezi să visezi visele altora în special, aproape. și speră să-ți iubești, Dar tu, înfrîntă un cîrd gălăgios șiștece ca la un plente intulecă distrat istoria pe care al conceptu-o, visat-o ce pe un act de iubire. Este. Nu am înțeles-o!

● 18 decembrie 1988: **Limba și literatura română — componente ale marii epoci istorice a poporului**, în cadrul căruia se va desfășura **Simpozionul „Virtute pentru virtute”**, te-au învățat să intuiiești, să înțelegi, să auzi, să-ți imaginezi să visezi visele altora în special, aproape. și speră să-ți iubești, Dar tu, în

CULTURA ROMANEASCA IN LUME

UN NUMAR DE REVISTA DEDICAT LITERATURII ROMANE

KURUCIUCU, NUSAR NAIM NUSUR

Revista de literatura si arta 'Varlik' din Istanbul...

de astazi. 'Aceasta constituie un inceput al unei colaborari...

In ansamblul sau acest numar de revista prezinta scrierile si poezii reprezentative...

aparitia acestui numar de revista 'Varlik' dedicat literaturii romane...

Sumarul celor 25 de pagini ale revistei cuprinde: 'Un studiu de Mircea Eliade...

'STEAUA POEZIEI ROMANESTE'

Un titlu emblematic ('Steaua poeziei romaneesti')...

Atmosfera de dumnezeu era imbatauta cu o dulce chioara...

lui Eminescu, a carui comemorare centenara ocazionala...

Valoarea literaturii eminesciene se evidentiaza cu stralucire...

PREZENȚE EUROPENE DACO-ROMANE

O reconstituire intrucata remarcabila a personalitatii...

Un 'Sporak' cu oest la akademik Hrsto Hristov...

DOVEZI NUMISMATICE

Recenta contributie de numismatice aparținând savantului...

CONTRIBUȚII

Importanta prezenta, îndepărtării și rectificării...

RELATIILE CULTURALE ROMANO-BULGARE

Un 'Sporak' cu oest la akademik Hrsto Hristov...

TEHNICI ARHAICE DE CONSTRUCȚIE

'Gonosova, Cransloga und Straturopas'...

STUDIUL ETNOLOGIC

Caștorea la poporul din Europa Centrala...

'NICOLAE SPĂTARUL MILESCU - GINDITORUL'

'Nicolaie Milescu Spatarul, savant, gladiator, om de stat...

preocupat, între alții, pe I.H. Crișan, fiind posibil chiar...

CONTRIBUȚII

Importanta prezenta, îndepărtării și rectificării...

RELATIILE CULTURALE ROMANO-BULGARE

Un 'Sporak' cu oest la akademik Hrsto Hristov...

TEHNICI ARHAICE DE CONSTRUCȚIE

'Gonosova, Cransloga und Straturopas'...

STUDIUL ETNOLOGIC

Caștorea la poporul din Europa Centrala...

'NICOLAE SPĂTARUL MILESCU - GINDITORUL'

'Nicolaie Milescu Spatarul, savant, gladiator, om de stat...

La Teheran cu Esmail Fasih

Confluente literare româno-iraniene

La Teheran. Ora prinzului. O ră în compania scriitorilor...

CONTRIBUȚII

Importanta prezenta, îndepărtării și rectificării...

RELATIILE CULTURALE ROMANO-BULGARE

Un 'Sporak' cu oest la akademik Hrsto Hristov...

TEHNICI ARHAICE DE CONSTRUCȚIE

'Gonosova, Cransloga und Straturopas'...

STUDIUL ETNOLOGIC

Caștorea la poporul din Europa Centrala...

'NICOLAE SPĂTARUL MILESCU - GINDITORUL'

'Nicolaie Milescu Spatarul, savant, gladiator, om de stat...

asiduul pe malurile Dunării și, dacă 'Soraya' va îmbrăca...

În 1961 mi-a apărut primul roman - 'Vinul crud'...

CONTRIBUȚII

Importanta prezenta, îndepărtării și rectificării...

RELATIILE CULTURALE ROMANO-BULGARE

Un 'Sporak' cu oest la akademik Hrsto Hristov...

TEHNICI ARHAICE DE CONSTRUCȚIE

'Gonosova, Cransloga und Straturopas'...

STUDIUL ETNOLOGIC

Caștorea la poporul din Europa Centrala...

'NICOLAE SPĂTARUL MILESCU - GINDITORUL'

'Nicolaie Milescu Spatarul, savant, gladiator, om de stat...

AZORIN

Jose Martinez Ruiz

AL TREILEA PETIC

ce se petrecea înaintea; cițiva păstori se aflau în fața...

AZORIN

Jose Martinez Ruiz

AL TREILEA PETIC

ce se petrecea înaintea; cițiva păstori se aflau în fața...

SPORT

Luna răsărit, zăpezile, Vîrfurile cu dor

Luna răsărit, zăpezile, Vîrfurile cu dor

în la Sinaia, în împelzugul vîntului de stîm și acul...

SPORT

Luna răsărit, zăpezile, Vîrfurile cu dor

Luna răsărit, zăpezile, Vîrfurile cu dor

în la Sinaia, în împelzugul vîntului de stîm și acul...

Lucaeaărul

Revista editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTA ROMÂNIA

Redactor-șef: Nicolae Dan Frunteletă, Mihail Ungheanu...

REDACȚIA: București, Piața Școlii nr. 1, tel. 17 32 09